

zaterdag 4 jui Klausen - Latzfons - Latzfonser Kreuz
kids zwemmen Klausen - eten Sonnenheim Hafling Oberdorf

!!! smalle zeer steile weg vanaf Latzfons !!!

zondag 5 juli San Lorenzo in Banale :
Val d'Ambiez : Rifugio al Cacciatore
kids wandelen - eten Hotel - Restaurant Sonnenheim
Hafling

maandag 6 juli Verjaardag Charlotte : Gardaland - Sea-Life - Lago di Garda
Kids Gardaland - eten Mösl

gekwetst poesje

dinsdag 7 juli Regendag : MPreis warenhuis - Meran - Tratterhof -
eten Restaurant - Pizzeria Mösl Meran

woensdag 8 juli Schnalstal : Pfossental
kids zwemmen Naturns -
eten Ristorante - Pizzeria - Bar Caregnato Naturns

donderdag 9 juli Fietsen van Mals naar Naturns
eten Restaurant - Pizzeria Mösl

die ticketautomaat wilde ons geld niet !!!
Italiaanse dame met hond

vrijdag 10 juli Hafling - inkopen -
eten Hotel - Restaurant Sonnenheim Hafling

zaterdag 11 juli terugreis 10u40 - 22u

vakantie voorbij

geslaagde vakantie, een van de betere

aftellen 352, 351, 350,

Voorwoord

Lang moeten wachten, de bergen roepen al zoo lang, eindelijk was de grote dag daar terug naar mijn tweede Heimat Südtirol, bijna zorgde mijn vrouwtje nog voor enige twijfel. Zij die nooit klaagt moest vrijdag enkele uren voor het vertrek nog naar een of andere specialist, ze had last van "hielspoor" aan beide voeten.

Zouden we wel kunnen vertrekken, zouden we wel kunnen wandelen in de bergen, moesten we ons beperken tot wat korte uitstapjes

Mijn vrouw kreeg gelukkig groen licht van de specialist, maar vroeg haar wel waarom ze zo lang gewacht had om tot bij hem te komen.

Enfin ... ik wist wel dat Chris de pijn wel zou verbijten, ze wist ook wel hoe zeer ik elk jaar weer uitkijk naar deze twee weken.

En ik ... in gedachten doorstreepte ik al enkele mooie wandelingen die wellicht toch wat zwaar zouden uitvallen ...

Een andere gedachte die de laatste maanden meermaals bij mij opgekomen was zat mij ook wat dwars, ik had me al eens laten ontvallen dat dit misschien wel eens de laatste keer zou kunnen zijn dat we naar het Tratterhof in Hafling gingen, want ... waren we niet een beetje uitgekeken op de omgeving ?

Twee jaar was Charlotte als we er voor het eerst naar toe gingen, nu dit jaar, Charlotte was de enige dochter die nog meeding (lees mee moest gaan) zou zij tijdens ons verblijf op het Tratterhof 16 jaar worden ! Niet te geloven toch, en ze zijn voorbij gevlogen die jaren.

Dit brengt ons bij Charlotte, een echte puber, soms zo kort van stof, soms zo opvliegend, soms zo brutaal, soms problemen thuis, af en toe problemen op school, enz. ...

Er was voor Charlotte geen keus, ze moest mee, ze mocht iemand meenemen een vriendin, een vriendje zodat zij niet de hele periode met ons beidjes opgezadeld zou zitten en omgekeerd want elke dag gaan wandelen was zeker niet wat Charlotte zich van een vakantie voorstelde, dus iemand meenemen zou voor beiden een "win-win" situatie opleveren. Haar keuze stond al lang vast, Ward de jongere broer van haar beste vriend zou mogen meegaan.

Na de nodige voorbereidigen en contacten met Wards ouders was het dan zover.

De avond voor het vertrek werd Ward door zijn ouders naar ons thuis gebracht, zijn bagage werd overgeladen naar onze auto, Ward zijn ouders maakten ons nog wat wijzer over hoe hun zoon was en dan werd hij aan ons toevertrouwd.

Charlotte en Ward gingen diezelfde avond nog naar een schuimfuif hier bij ons in Ranst, en beloofden zeker op tijd thuis te zijn, ik denk dat het half drie was als ze thuiskwamen ruim op tijd dus want we vertrokken om half vier, geslapen hebben ze toen niet meer, dat deden ze een dik uur later wel in de auto.

zaterdag 27 juni

**om stipt 3u30 vertrokken we richting Zuid-Tirol.
heenreis + aankomst vernieuwd Tratterhof 3u30 - 16u40
avondeten op het Tratterhof**

Via Aachen, Köln, en Frankfurt zakten we steeds verder af Zuidwaarts richting München, tot dusver zonder problemen, die kregen we wel als we van München richting Salzburg reden. Twaalf kilometer file voor we aan het knooppunt richting Inntal zorgden voor een vervelend intermezzo van ongeveer een uur.

Verder verliep alles vlot richting Innsbruck, wel enkele wegeniswerken maar geen stilstaand verkeer meer.

De aanwijsborden Brenner, en de I van Italië gaven me een goed gevoel, nog enkele uurtjes en we zouden weer "thuiskomen"

Ook op de A22 ,de bekende Brennerautobahn, verliep alles heel vlot, we waren een weekje vroeger als andere jaren en het was er merkkelijk rustiger als anders, of zat de economische crisis er toch voor iets tussen ?

Via Bolzano Zuid en de Mebo-Autobahn bereikten we dan eindelijk onze eindbestemming om 16u50 reden we het erf van een enigszins vernieuwd Tratterhof op, we waren thuis

Na de ondertussen traditionele verwelkoming door Anna, en de toewijzing van onze kamers, konden we de bagage naar boven brengen.

Een paar kiekjes van het Tratterhof nieuwe look, en van beide zonen van Anna, die, wat dacht je anders aan het hooien waren moesten zeker geschoten worden.

Een eenvoudig avondmaal, klaargemaakt op Anna's wijze, viel onmiddellijk in de smaak en deed ons met enige heimwee terugdenken aan al die jaren dat er hier in deze zelfde

eetruimte door alle gasten genoten werd van het lekkere eten dat er op tafel kwam.

De typisch Zuid-Tirolse gerechten, de gezonde boerenkost, spijtig toch dat dit alles verleden tijd was.

Voor dit avondmaal waren we door Anna uitgenodigd, enkel zo kon het nog, maar dan enkel voor deze ene avond; bedankt Anna !!

De vermoeidheid van de lange reis liet zich stilaan gevoelen, en zo rond tien, het was dan trouwens al behoorlijk donker, zochten we ons bed op.

Morgen stond de eerste wandeling op het programma, ik had al iets in gedachte.

De zonen Martin en Georg tijdens het hooien

Zondag 28 juni Wandeling in Dorf Tirol naar het Hochganghaus Kompass 053

Dorf Tirol zou het worden, er kwam wel wat commentaar van Chris die het niet zo erg had voor die steile en smalle weg doorheen het dorpscentrum.

Maar toen ik haar vertelde dat ik daar de Seilbahn naar boven wou nemen om tijd te winnen voor een wandeling en ook wel om haar hielen wat te ontzien kon ze er wel mee akkoord gaan. Daarboven zouden we dan wel zien welke kant het zou opgaan, er zouden zeker meerder mogelijkheden zijn.

Na het ontbijt vertrokken we om 9u richting Schenna, daar aan het zwembad werden Charlotte binnengeloodst, er waren nieuwe uitbaters vanaf deze zomer zodat dit wat meer tijd in beslag nam als de jaren voorheen.

Dan vertrokken wij naar Dorf Tirol waar we voor het eerst op al onze vakanties in Südtirol eens in een bakje zouden stappen om ons in hogere sferen te brengen.

Boven gekomen hadden we een mooi zicht op ,Dorf Tirol, en Schenna onder ons, maar wij wilden naar boven en kozen voor de Mutkopf als einddoel, we zouden wel zien hoever we kwamen, of misschien kozen we onderweg wel voor een andere bestemming.

Al vlug werden we begroet met het klassieke “Gruss Gott” en genoten we van een wijds panorama met als blikvanger de Gantkofel die duidelijk herkenbaar was boven het Etschtal, ook de Etsch zelf en de Mebo waren duidelijk herkenbaar.

Een volgende wel erg leuke uitdrukking hoorden we even later, na het al gekende Gruss Gott volgde: “ ha seit Ihr auch wieder da” (ha zijn jullie er ook weer) uitgesproken door een goedlachse al wat oudere dame die we nog nooit eerder zagen. Deze uitdrukking zou ons het hele verlof bij blijven.

En dan plots, ik liep voorop, Chris was een paar meter achter, hoorde ik een geluid alsof er iemand viel, ik draaide mij om en ... ja hoor ... Chris lag tegen de grond, juist in een kleine watergreppel, heel verwonderd keek ze, ze kon het precies niet geloven dat zij daar lag. Heel bezorgd boog zich een jonge Südtirolerin over mijn vrouw en betaste haar knie die toch wel vat gehavend was en wat bloedde. Zij was blijkbaar verpleegster en gaf ons de raad de wandeling af te breken en zo snel mogelijk de pijnlijke knie af te koelen met ijs, kwestie van het zwellen tegen te gaan.

Het zal toch niet waar zijn dacht ik toch niet stoppen na goed 10 minuten wandelen. Als ik het jonge behulpzame koppel duidelijk maakte dat mijn vrouw ook verpleegster was en we wel zouden zien hoe het verder ging, gingen zij verder. Chris spoelde het bloed wat van haar knie en besloot om toch maar verder te stappen, ik had niet anders verwacht, maar ja de knie, de knieschijf misschien gekwetste, je weet maar nooit, enfin we zouden wel zien.

Steeds verder ging het over de smalle Meraner Hohenweg, met prachtige panorama's, hier en daar een hagedis die wegritselde, op een gegeven moment kozen we dan maar voor een bezoekje aan het Hochganhhaus, de top van de Mutkopf was voor ons vandaag toch onbereikbaar geworden.

Voor het eerst moesten we ook een sneeuwveld oversteken met aan het eind een ladder om terug op begaanbare grond te komen, ook hier gaf Chris geen krimp en zo bereikten we dan het Hochganghaus gelegen op 1839m hoogte.

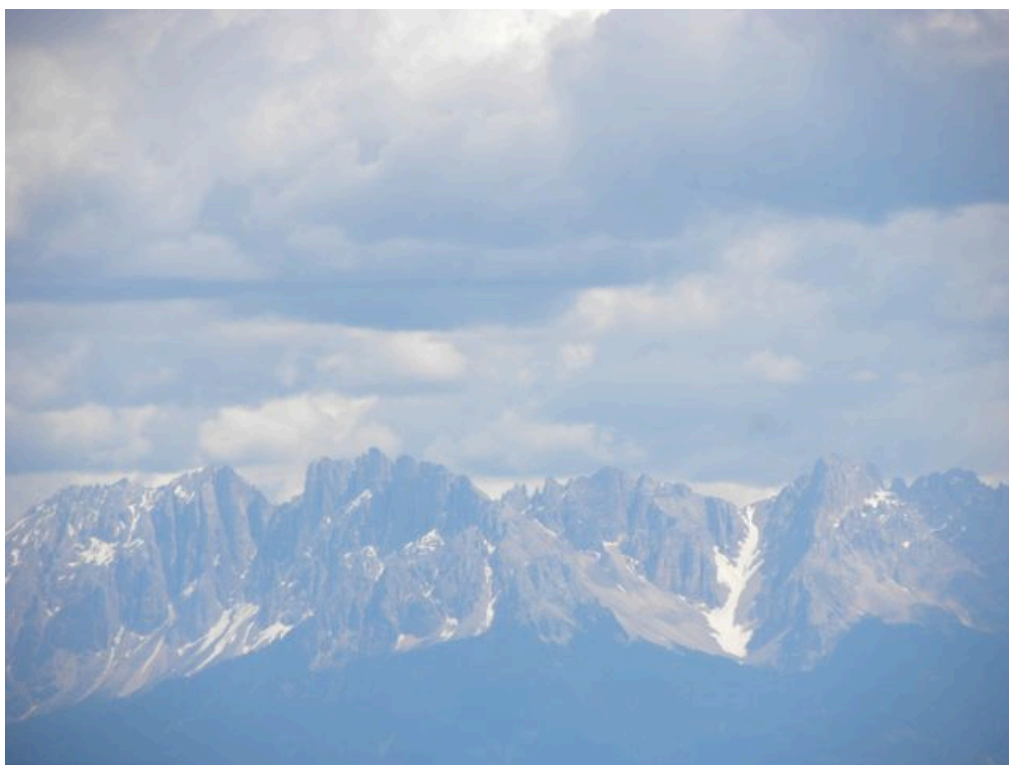

Hier was het gezellig druk, en zag ik even de jonge verpleegster terug die wel erg verwonderde keek als ik haar vertelde dat Chris er ook nog bij was. Waarschijnlijk zal het oude Hochganghaus geen lang leven meer leiden want onmiddellijk ernaast was een nieuwbouw al flink opgeschoten.

Langs dezelfde weg wandelden we dan terug, met Chris leek alles in orde, ondanks dat haar hielen pijn deden, dit vooral tijdens het naar beneden gaan, en haar kapotte knie leek ze toch nog bergen te kunnen of te willen verzetten.

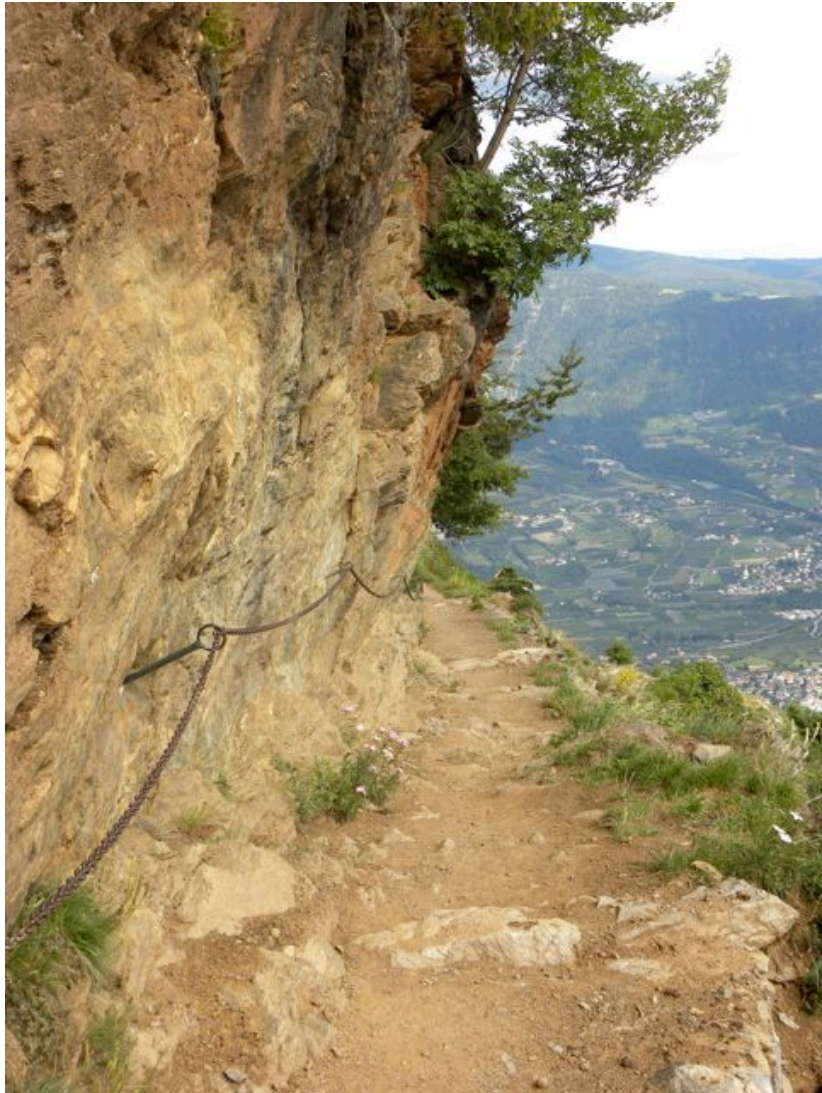
Hier en daar zagen we in de verte boven het Etschtal, links van de Gantkofel en een beetje vaag door de “dunst” een stukje van de Dolomieten, mooie wolkenpartijen, hagedissen, bloemen en mossen, vreemde insecten, en diepe afgronden die tot voorzichtigheid aanmaanden waren ons gezelschap tot aan het Bergstation van de Hochmuth Seilbahn.

Na een eerste uitstap van ongeveer 6u bracht deze Seilbahn ons veilig en wel weer beneden aan het Talstation.

Na het wisselen van schoeisel, voor Chris wel steeds een probleem, reden we naar Schenna om Charlotte en Ward op te halen.

Voor het avondeten reden we naar Hafling - Oberdorf hier in Hotel-Restaurant Sonnenheim konden we altijd terecht, en het eten was er zoals steeds prima
Ondanks het kleine ongelukje was deze eerste dag toch wel geslaagd, en Charlotte en Ward hadden al een ander kleurtje gekregen van die eerste uren onder de Südtirolse zon.

's Avonds werden nog vlug de eerste beelden op de laptop gezet, en even naar de mogelijkheden voor morgen gekeken, bij mij ging er al een lichtje branden, licht dat we morgen zeker zouden nodig hebben ...

Maandag 29 juni 2009 Pasubio, Strada delle 52 Gallerie Kompas 101

Voor deze dag had ik iets speciaals uitgekozen, na het ontbijt vertrokken we richting Monte Pasubio, daar zouden we de wandeling over de Strada delle 52 Gallerie gaan doen. De Rifugio generale Achille Papa was het beoogde doel.

Het licht dat de avond ervoor bij bij opging namen we mee onder de vorm van twee hoofdlampen, deze waren absoluut nodig om de 52 tunnels heelhuids door te geraken.

Via de Mebo, en de A22 tot Rovereto Zuid reden we de stad Rovereto binnen, aangezien het me niet direct duidelijk was welke richting we hier uit moesten ging ik me even bevragen in een tankstation.

De richting Vicenza (SS46 Strada Statale del Pasubio) aanhouden was het antwoord, en via plaatsjes als Foxi, Vallarsa (we reden door het Val Vallarsa), Parrocchia, Piano, en de Passo Pian delle Fugazze, waar het trouwens zwaar bewolkt was en mistig, moesten we ergens in een bocht waar Ponte Verde aangegeven stond, linksaf om via een hele smalle weg van ongeveer 5 km de Passo Xomo te bereiken.

Hier aan de Rifugio Col del Xomo zouden we vertrekken, het gekke was dat er hier, in wat ik niemandsland durf noemen, overal aangegeven stond dat je een parkeerticket moest nemen, voor 2€ mocht je dan de hele dag parkeren.

Nog gekker was dat je nergens een automaat zag staan om deze tickets te nemen, ik begreep er niets van, was mijn Italiaans nu zo slecht, had ik iets niet goed begrepen ?

Ik wou de auto ook niet zomaar langs de weg zetten zonder dit verplichte ticket, een bekeuring, of erger nog een weggesleepte auto dat kon ik echt niet hebben.

Dan maar gaan vragen binnen in de Rifugio Col del Xomo of ik mijn auto op zijn parking mocht parkeren met de belofte dat we na de wandeling wel iets zouden komen drinken.

Deze patron was uitermate vriendelijk en ging zelfs mee naar buiten om me te zeggen hoe en waar ik mijn auto mocht neerzetten.
Zo, daar hoefden we ons geen zorgen meer om te maken.

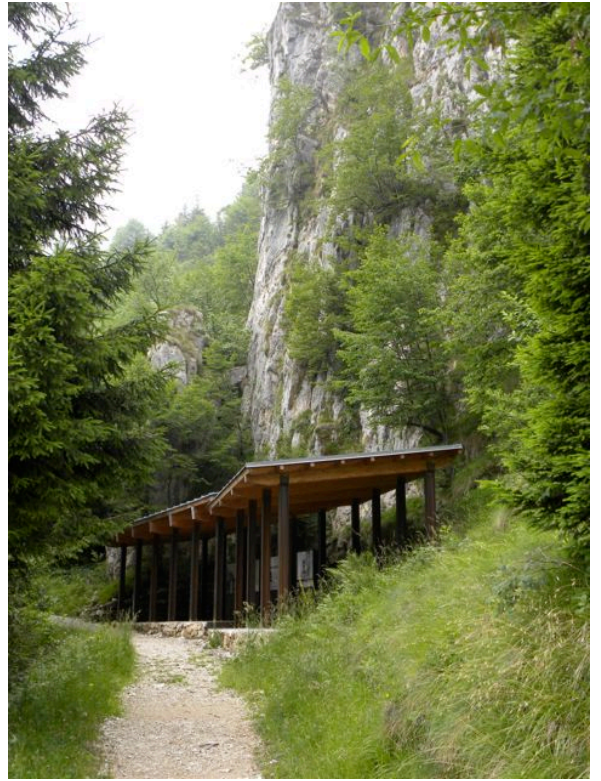

Alleen de tijd, daar hadden we het weer die verdomde tijd, die nooit bleef stilstaan en altijd maar verder tikte, het was al ruim 12u, we hadden wat tijd verloren in Rovereto, en ook het smalle weggetje naar de Passo Xomo hadden we eerst gemist, een vriendelijke oude dame die zelfs goed verstaanbaar Duits sprak hier in Trentino stuurde ons terug de juiste weg op. Volgens de tijdsaanduiding op de wegwijzer zouden we minimum 3u15 nodig hebben tot aan de Rifugio A. Papa, uit ervaring wist ik dat we zeker langer over zouden doen, en dan moesten we nog terug onmogelijke zaak dus.

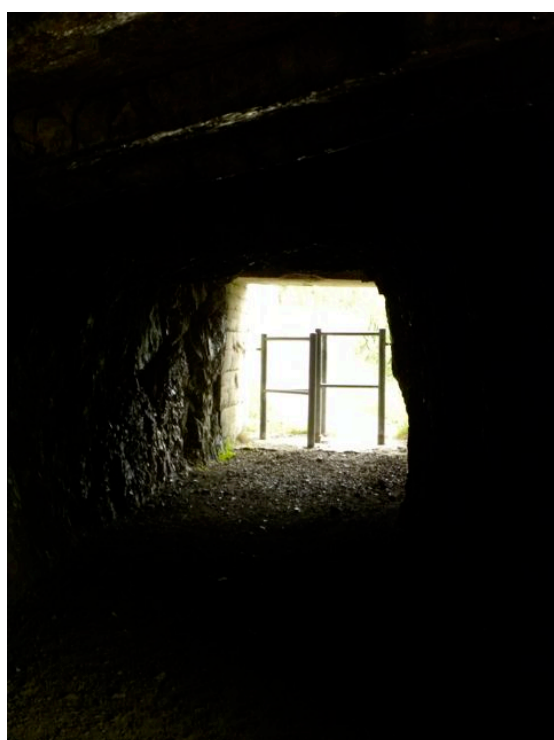
Ander probleem, de mist, het was net of de omgeving van de Monte Pasubio alle mist naar zich toe trok, als het zo mistig bleef zouden we al de mooie panorama's moeten missen die ik op het internet gezien had. Dat zou wel erg jammer zijn, hadden we daarvoor al die kilometers gereden ?

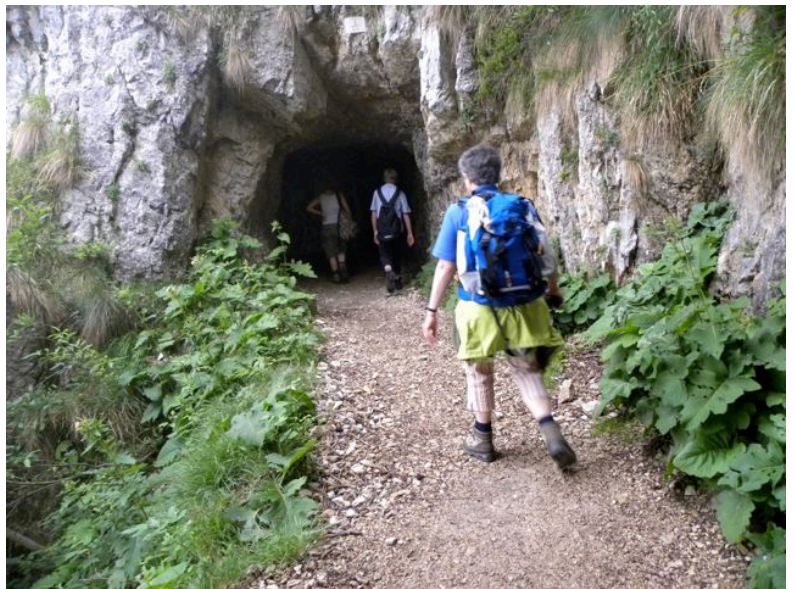
Nog even gecontroleerd of we de hoofdlampen wel meehadden en dan vertrokken we, aanvankelijk over een licht stijgende asfaltweg van ik schat zo'n 2 km, en dan kwamen we aan een soort vreemd monument, ik dit het best omschrijven als een grote trechter die naar een smalle doorgang leidde, dit was dus het begin van de eigenlijke Strada delle 52 Gallerie, hier gingen we dan over een smalle wandelweg richting tunnels.

Om ongeveer 13u bereikten we de eerste tunnel, een deskundig geplaatst metalen hekken vonden we aan de uitgang van de eerste tunnel, dit was om te voorkomen dat ook mountainbikers deze weg nog zouden gebruiken, want in het verleden waren er verschillende van deze mountainbikers dodelijk verongelukt op het hele traject. 52 Tunnels in totaal telde het traject van zo'n 6,5 km lengte, 51 nog te gaan, boven elke tunnelingang kon je lezen hoe lang de tunnel was, er zijn er van slechts enkele meters lang, er zijn er langere voorzien van kijkgaten om daglicht binnen te laten, er zijn er rechte tunnels, er zijn tunnels met een of meerdere bochten in, er zijn tunnels met binnenin verschillende niveaus,, er zijn lange en hele lange tunnels, de langste is nr. 19 liefst 318 m lang, in nr. 20 loopt de weg in spiraalvorm, heel speciaal zo uitkomen op een ander niveau.

In de meeste tunnels is het donker, in ander echt stikdonker en vochtig, de bodem is meestal oneffen en dikwijls glibberig, met soms echt serieuze opstapjes of afstapjes. Zonder lampen echt niet te doen, ook grotere mensen zullen ook moeten opletten dat ze hun hoofd niet stoten, maar het is iets speciaals, iets avontuurlijks, en mocht het niet zo mistig geweest zijn zeker ook heel mooi, met op vele plaatsen enkele bijzondere plantjes.

Negen maanden slechts, van 6 februari 1917 tot november 1917, hadden ze er aan gewerkt tijdens de eerste Wereldoorlog, echt onbegrijpelijk, met dynamiet, pikhouweel, andere primitieve middelen en heel waarschijnlijk heel veel mankracht.

De bijna steeds aanwezige mist die slechts sporadisch even optrok gaf aan de omgeving een spookachtig karakter, heel ver kon je niet zien, er waren dan ook niet veel mensen op het traject aanwezig, en toch zagen we hier iets wat we absoluut voor onmogelijk hadden gehouden ... twee mountainbikers, waren die twee hun leven moe ?

En ... soms moet je wat tijd maken om iets te eten, picknicken waar je ook bent ...
en zeggen dat hier zo'n 90 jaren geleden liefst 10 000 soldaten de dood vonden

Vreemde planten groeiden hier, anders dan de Alpine plantengroei die we gewoon zijn te zien

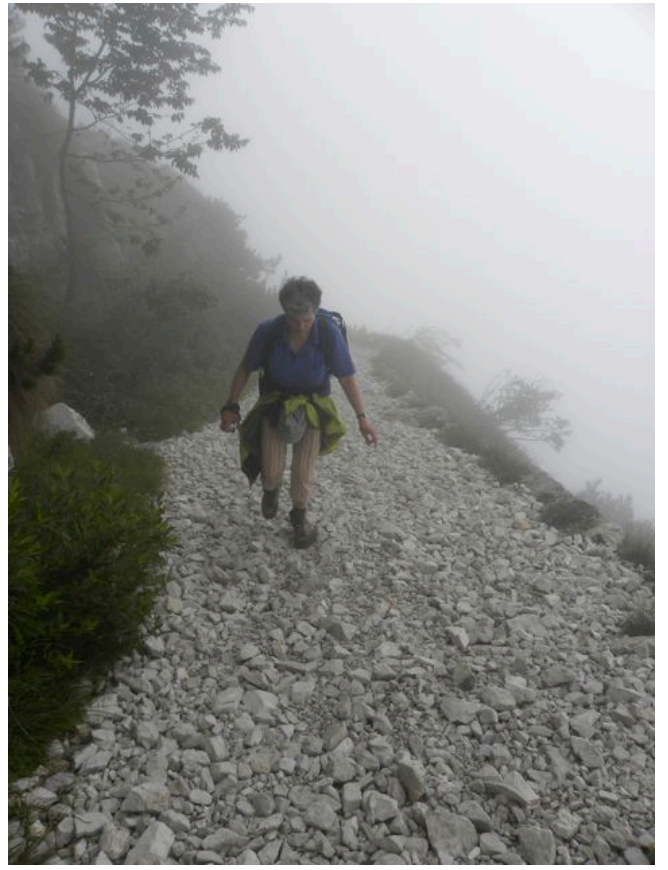

En verder naar de volgende tunnels, over soms smalle paden, langs diepe afgronden, in een door de mist soms spookachtige sfeer, deze mist zorgde ervoor dat we de bij mooi helder weer prachtige omgeving NIET zagen, maar juist deze mist zorgde er ook voor dat je bijna nergens kon zien hoe diep de afgronden werkelijk waren, voor mensen die niet "schwindelfrei" zijn toch wel een voordeel.

De volgende beelden spreken voor zich

Af en toe eens rusten, Charlotte en Ward gingen liever zwemmen, en waren dit niet gewoon, wegens het speciale karakter van deze wandeling wilde ik ze absoluut mee hebben op deze tocht

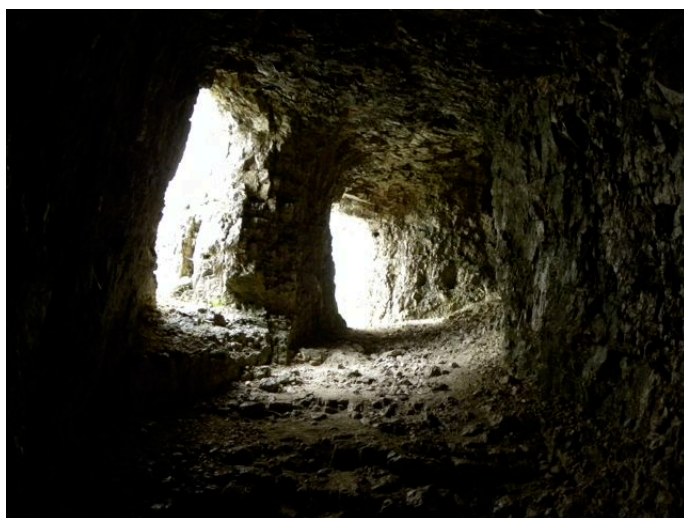
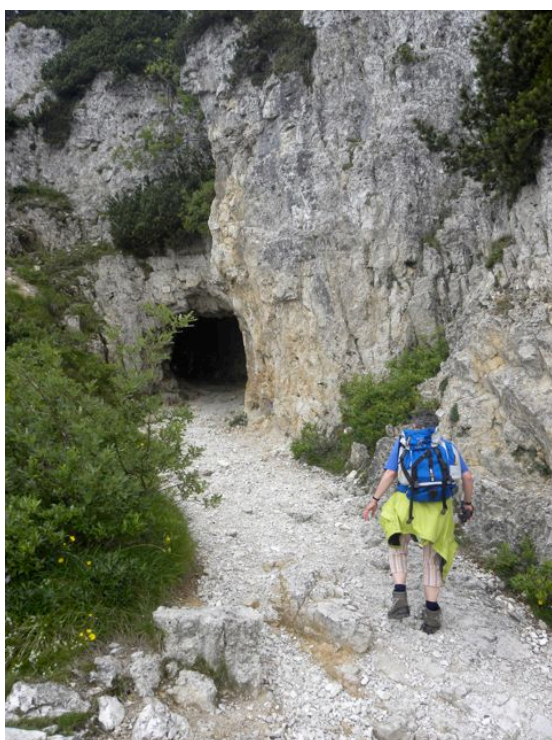

De tunnels van binnen gezien, sommige waren voorzien van licht-en luchtgaten

Zonder lampen geen beginnen aan, glibberige wanden en bodem, donker en kil, en bovendien gingen vele tunnels niet gewoon rechtdoor maar er waren er met bochten, met kleine niveauverschillen in de bodem, er waren er waar de tunnelgangen in bochten over elkaar heen liepen, maar het was wel avontuurlijk, een beetje voor durvers zelfs.

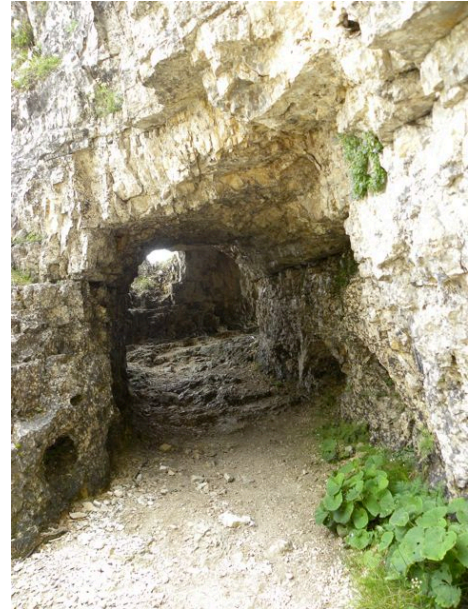
En zo ging het verder tunnel in, tunnel uit, in een decor waar te weinig van gezien hebben

Door de kijk-en luchtgaten waren op sommige plaatsen de tunnels net voldoende verlicht om het zonder lampen te doen, voor heel even dan toch ...

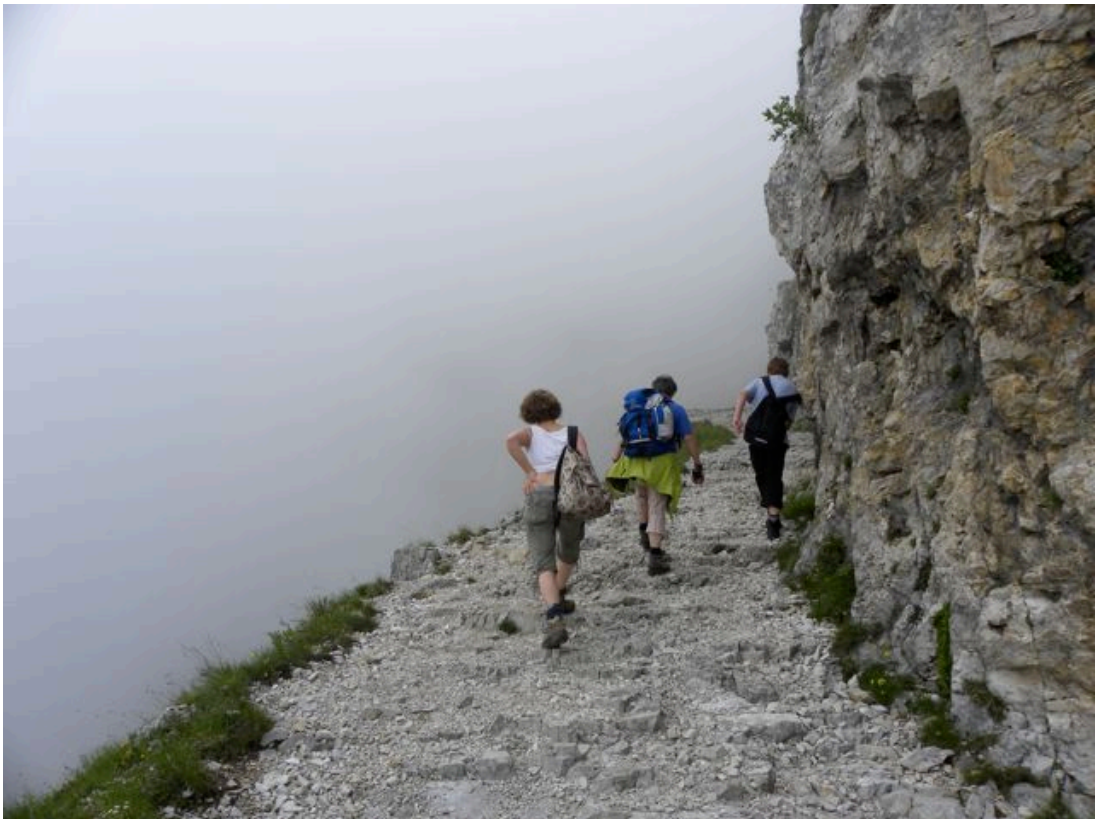
De meest raadselachtige van de 52 tunnels was wel nr.20, slechts 86 m lang, maar we kwamen wel enkele niveaus lager uit

smalle paden, diepe afgronden, en mist

Als het even opklaarde zagen we hoe mooi de omgeving hier wel was, mooi maar ook een beetje vreemd, geheimzinnig bijna, en doodstil als wij er waren

De lichte bijna horizontale wit-gele lijn is het pad waarover we gingen, toch wel een beetje angstaanjagend zo naast die afgrond, op het beeld hieronder zien we dat het pad toch wel voldoende breed is

Charlotte en Ward op weg naar tunnel nr.33, wegens tijdgebrek zou dit het keerpunt van deze toch wel hele speciale wandeling in het gebied van de Monte Pasubio zijn.

En steeds weer die voorbij trekkende lage bewolking, die hier wel eens meer schijnt voor te komen

Soms was het decor echt indrukwekkend, grillig gevormde rotswanden waarin ik meermaals gezichten meende te herkennen die alles van dichtbij volgden.

Toch best wel een beetje spookachtig, het smalle wandelpad, een diepe kloof gevuld met mist. Kleine kinderen moet je hier absoluut dicht bij je houden.

Ook Charlotte en Ward moesten we aanmanen om toch maar heel voorzichtig te zijn

Ondertussen tikte de klok ongenadig verder en we hadden nog zoveel tunnels te doen, stilaan groeide bij mij het besef dat we de Rifugio Generale Achille Papa dit jaar niet zouden zien. Tot aan tunnel 33 zijn we geraakt, het was toen ongeveer 15u30, regendruppels, en gedonder deden ons besluiten om terug te keren, door de duisternis in de tunnels was het onmogelijk een normaal wandeltempo te ontwikkelen zodat we ook voor de terugweg wat meer tijd nodig hadden als normaal.

Boven elke tunnel een steen met hierin gebeiteld de nr., de naam, en de lengte van de tunnel. Tunnel nr. 33 was de laatste die we zagen, door tijdsgebrek en een opkomend onweer moesten we hier rechtsomkeer maken, bij mooi helder weer waren we zeker verder gegaan.

De terugweg tekende zich af als een lang lint tegen de rotswand, een lint dat soms in een grillige rotspiek verdween en dan spoorloos was.

Nog even tussendoor iets over het mountainbiken op dit traject.

Voor vele mountainbikers schijnt de tocht over de Strada delle 52 Gallerie een echte uitdaging te zijn, het laat hun blijkbaar koud dat er hier al verschillende van hun collega's de dood vonden. Er wordt zelfs beweerd dat er tot kort voor het verbod nog ieder jaar een wedstrijd gehouden werd om, om ter snelst het traject door de 52 tunnels af te leggen. Sinds 1994 al is er een officieel verbod voor fietsers lees mountainbikers, zelfs met de fiets aan de hand mag het niet, er staan boetes op tot maar liefst 250 EURO, ik vraag me af wie zich geroepen voelt dit te controleren.

Verschillende internetsites die ik had geraadpleegd waarschuwden de mountainbikers dat dit hele traject absoluut NIET geschikt was voor hen, deze twee gekke Duitse waaghalzen negeerden alle verbodsborden, gelukkig hadden ze beiden een goede hoofdlamp op hun kop, en dan nog was deze fietstocht doorheen de 52 tunnels volgens mij levensgevaarlijk.

Al bij al viel het nog mee, om ongeveer 18u waren we terug aan ons vertrekpunt, belofte maakt schuld en zo moesten we nog iets gaan drinken aan de Rifugio Col del Xomo.

Buiten tegen de gevel, geschreven met wit krijt op een zwart bord konden we lezen wat er die dag te eten was. Als ik me niet vergis hadden we de keuze tussen 8 gerechten, allemaal aan de prijs van 8 EURO, behalve één van 10 EURO

Gezien het al late uur besloten we dan ook om hier wat warm te eten, de nog steeds even vriendelijke uitbater nam rustig de tijd om soms met behulp van wat Duits, maar grotendeels in het Italiaans zijn beperkte keuze aan gerechten uit te leggen.

Voor een beperkte prijs hebben we er dan toch nog goed gegeten.

Op de koop toe kregen we ook nog een boekje over en ik citeer hier de titel in zijn geheel :

**LA STRADA MUSEO
Il Pasubio e le 52 Gallerie**

Hierin staat o.a. van elke tunnel de nr. de lengte en de naam van de tunnel, op het overzichtsplannetje staat het hele traject afgebeeld met alle 52 tunnels, in de reportage kan je lezen dat wij aan tunnel nr. 33 rechtsomkeer maakten, wel in afstand gezien denk ik dat we zo ongeveer in de helft waren.

Deze uitstap is zeker een aanrader bij mooi weer, wel mag je geen hoogtevrees hebben, met echt kleine kinderen zou ik het ook niet doen, maar zeker één, of beter nog, per twee personen één hoofd-of pillamp meenemen is een absolute must.

Ik kom zeker ooit terug om alle 52 tunnels door te lopen en de Rifugio A.Papa te bereiken, zeker bij helder weer moet dit een mooie wandeling zijn.
Een andere bijzonder mooie weg ook aangelegd tijdens de Eerste Wereldoorlog is de Strada degli Eroi deze zou ik een van de volgende jaren eens nader willen bekijken.

Langs dezelfde wegen reden we terug naar Hafling, onderweg omstreeks 20u50 konden we van uit de auto nog genieten van een hele speciale zonsondergang, om 21u30 kwamen we terug aan ons Tratterhof.

's Avonds kon ik weer een aantal soms vreemde beelden aan de vakantiefoto's toevoegen

Ook dag 2 was geslaagd ! De Monte Pasubio !!! Een echte ontdekking, een berg om naar terug te keren, er was ook nog de Strada degli Eroi (de weg van de Helden) die eveneens de moeite waard moet zijn om eens af te wandelen.

Een van de volgend jaren dan ...

dinsdag 30 juni

Schnalstal : Schöne Aussicht Hütte Kompass 043

Wegens “Sicherheitsarbeiten” aan de Eggentalerstrasse en dit nog tot vrijdagavond liet ik al de geplande uitstappen richting Dolomieten voor wat ze waren en besloten we om nog maar eens naar het Schnalstal te gaan, Charlotte en Ward werden gedropt aan het zwembad van Naturns en wij bereikten het einde van het Schnalstal om ongeveer 10u30;
De wandeling naar de Schöne Aussichthütte was er eentje die ik al lang als eens wilde doen, nu was het mooi weer, nu moest dit lukken, tenminste als Chris het kon volhouden.

Even was er nog twijfel als een Duits echtpaar ons vertelde dat de wandeling moeilijk was, en dat er verschillende sneeuwvelden waren die je moest oversteken met behulp van touwen. daar zouden trouwens al verschillende mensen teruggekeerd zijn omdat ze dat niet zagen zitten. We waren benieuwd. Een pamflet aangebracht op een omheining aan de sportvelden stelde ons toch een beetje gerust.

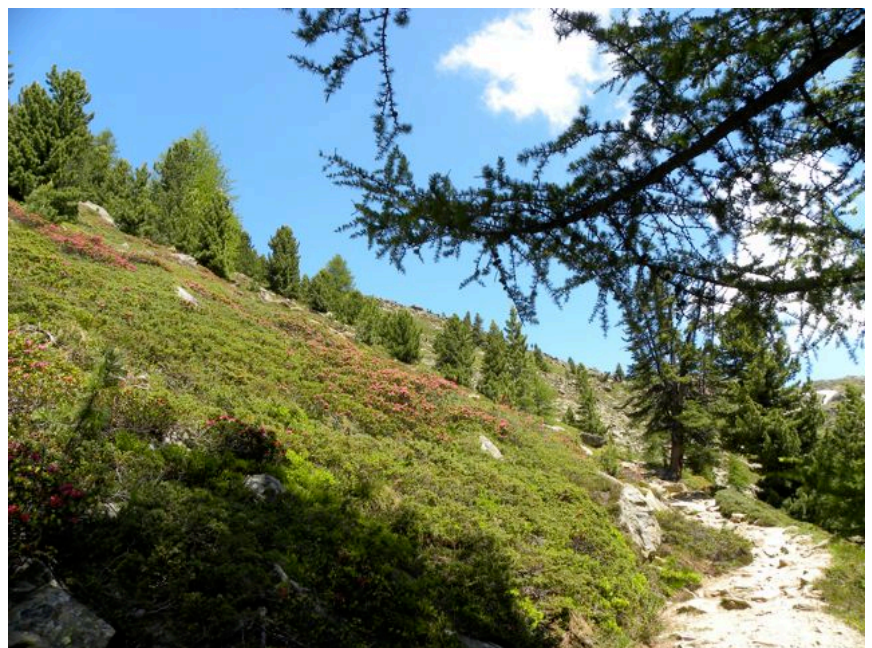
hier hebben we tijdens de wandeling nog wel eens aan teruggedacht

Aanvankelijk verliep de licht tot matig stijgende wandelweg nog tussen de bomen, maar al vlug kwamen we boven de boomgrens en veranderde de vegetatie van aanzien.

Gras, Alpenrosen, Alpenbloemen, rotsen en sneeuwresten bepaalden nu het landschap, de rust werd hier en daar verstoord door een kabbelende of klaterende bergrivier.

Af en toe moesten we zo'n sneeuwveld oversteken, en heel in de verte konden we zij het heel klein de hut zien liggen waar we moesten zijn, maar ondertussen konden volop genieten van de prachtige omgeving

Met dit sneeuwveld had Chris geen enkele moeite, maar er kwamen er nog ...

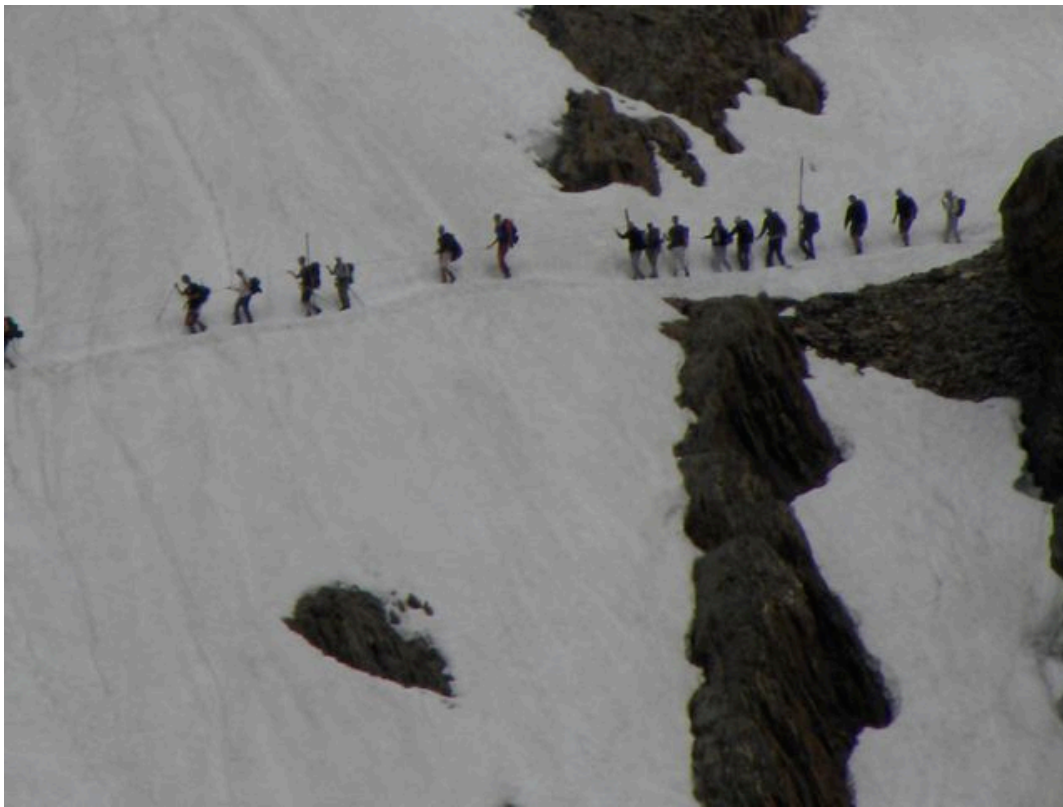
Soms was de sneeuwlaag waar we over liepen beangstigend dun, het riviertje eronder kabbelde maar een halve meter lager, veel kon er hier dus niet gebeuren, de helling van dit sneeuwveld was te verwaarlozen, de diepte inschuiven was hier onmogelijk.

Een tegemoetkomend Duits echtpaar maakte ons duidelijk dat we toch nog een eind te gaan hadden, en dat er een paar gevaarlijke passages kwamen voor we aan de hut waren. Zij waren teruggekeerd omdat zij het te gevaarlijk vonden ook al omdat mevrouw niet "Schwindelfrei" was.

Plots zagen we heel in de verte een aantal zwarte stipjes zicht voortbewegen over een groot sneeuwveld, dit stond ons ook te wachten, zouden we dit wel durven ?

Sterk ingezoomd zag er dat zo uit. Met behulp van een touw dat aan in de nog diepe sneeuw geslagen palen was bevestigd, stak deze groep deze besneeuwde en bovendien erg steile helling over

Na een Pick-nick vervolgden we onze weg over nog meer sneeuwvelden, en rotsachtige wandenpladen.

Er lag nog tamelijk veel sneeuw, die hier en daar onder invloed van de zomerse temperatuur al behoorlijk wak begon te worden.

Deze wakke sneeuw maakte het oversteken van sneeuwvelden soms niet gemakkelijk, hier uitschuiven betekende waarschijnlijk een lange glijpartij naar beneden.

De aanwijzer Schöne Aussicht 20' gaf ons moed, maar het moeilijkste moest nog komen, de twee passages over sneeuwvelden met behulp van touwen die op hun beurt aan palen waren bevestigd die in het pak sneeuw geslagen waren.

zo ver waren we, de eerste gevaarlijke passage lag voor onze voeten

En, even later lag ze al achter ons, heel onwennig, voetje voor voetje, en één voor één overwonnen we deze hindernis, ik mocht er pas aan beginnen als Chris aan de overkant was. Dan volgde nog een steil stuk over stenen en dan kwam de tweede passage die er van op afstand wat moeilijker uitzag, het zal hier geweest zijn dat het Duitse echtpaar terugkeerde.

We keken eerst goed toe hoe de anderen het deden en dan waren ook wij aan de beurt, heel onwennig, voetje voor voetje schuifelden we weer naar de overkant van het sneeuwveld, sommige palen stonden behoorlijk los, en de sneeuw was ijskoud, maar het lukte ons.

Zo deden 2 jeugdigen het, één hand aan het touw, en flink rechtop gewoon doorstappen. Zij moesten ons bezig gezien hebben, ze zouden nogal gelachen hebben.

Maar ook wij geraakten aan de overkant, de Schöne Aussichthütte kon nu niet ver meer zijn
Via een laatste steil rotspadje bereikten we de Schöne Aussichthütte gelegen op 2845m.

Deze hut is gelegen op 2845 m hoogte, net geen 3000 m dus

Al enkele jaren probeer ik de voor mij magische grens van 3000 m ofwel te bereiken ofwel te overschrijden.

Verder als hier gingen we niet, dus voor vandaag was het ook niet.

Het uitzicht was er zoals de naam van de hut, heel mooi, veel sneeuw, en een blauwe hemel vol met witte wolken beiden in contrast met de donkere bergen.

Merk op hoeveel sneeuw er nog ligt op 30 juni 2009

Blijkbaar heeft niet alleen de Eismann Ötzi hier ooit rondgelopen, ook een of andere Indianenstam heeft hier een totempaal geplaatst. Vreemd toch, dit hier te zien.

Even vreemd was deze saunacabine

Na een drank en een babbel met enkele Internetvrienden die hier verzamelden voor een huttentocht, was het stilaan tijd om terug naar beneden te gaan.

Er zat niets anders op als dezelfde weg naar beneden te gaan, we begaven ons weer heel voorzichtig en één voor één naar de overkant, ik moest van Chris wachten tot zij er helemaal over was, eerder mocht ik niet vertrekken; De wakke sneeuw was nu nog wakker, de losse stokken stonden nu nog losser, er stond een grote voorhamer bij elke gevaarlijke passage om die stokken terug vast te kloppen, maar wie dat

ging doen en hoe hij dat ging doe was me een raadsel, die stokken waren zo lang, en het pad naast de touwen was zo smal, als je dan nog bedenkt dat je zulke grote hamer met twee handen moet vasthouden en dan nog op die palen slaan, ik vroeg me af hoe je dan je evenwicht kan behouden.

Ook in de richting van Kurzras waren er mooie platjes te schieten

Dat je moest voorzichtig zijn op die sneeuwvelden was wel duidelijk door de uitschuivers die we er beiden maakten, één ervan, van wie ander als Chris kon ik in beeld brengen.

Ginder beneden zagen we de parkeerplaats al waar onze auto stond, het was nog we een heel eind te gaan, een mooie wandeling was het, niet overal zo goed begaanbaar als het pamflet aan het begin ons wou doen geloven, en als een paar losse palen en een los gespannen touw de goede beveiliging moet voorstellen ... op z'n minst de man met de hamer eens langs sturen

Na de wandeling nog even Charlotte en Ward oppikken aan het zwembad van Naturns, we parkeerden onze auto aan het zwembad van Schenna en gingen te voet naar het centrum van Schenna, waar we aten bij Mair Stub'm.

Thuis op het Tratterhof werden de foto's van de dag toegevoegd aan de anderen, en weer mochten we spreken van een geslaagde dag.

**woensdag 1 juli Passo Cibiana - Monte Rite - Museo nelle Nuvole
Messner Mountain Museum (het museum in de wolken)
Kompass 77**

Geen zwemdag voor Charlotte en Ward vandaag, er moest ook nog eens gewandeld worden. Vandaag stond er eerst een lange autorit naar de Passo Cibiana in de Cadore in het Noorden van Veneto niet zo ver van Cortina d'Ampezzo.

Na het ontbijt vertrokken we voor een tocht van enkele uren, via de Mebo, de A22 tot Brixen, het Pustertal, en Cortina d'Ampezzo bereikten we uiteindelijk Cibiana di Cadore (we moesten er weer even achter zoeken)

Op de smalle weg naar het dorp met de "Murales" reden we achter een grote vrachtwagen uit Litauwen, met soms heel veel moeite ging het aan een echt slakkegangetje vooruit.

Blijkbaar had deze vrachtwagenbestuurder een begeleiding gekregen wan he rode licht aan wegenswerken werd gewoon genegeerd.

Even buiten het dorp waren we verlost van onze Litauwse vriend en reden we richting Passo di Cibiana.

Hier waren grote parkeerterreinen aangelegd om de grote stromen toeristen op te vangen die het Museum in de wolken van onze vriend Reinhold Messner wilden gaan bezoeken.

Voor een paar EURO mochten we hier de hele dag staan.

Vanaf deze parkeerplaats waren de Bellunese Dolomieten heel dichtbij, de toppen waren in wolken gehuld en dat beeld voorspelde niet veel goeds op weerkundig vlak

Na de pick-nick, omstreeks 13u, vertrokken dan we richting Monte Rite (wandelweg 479)

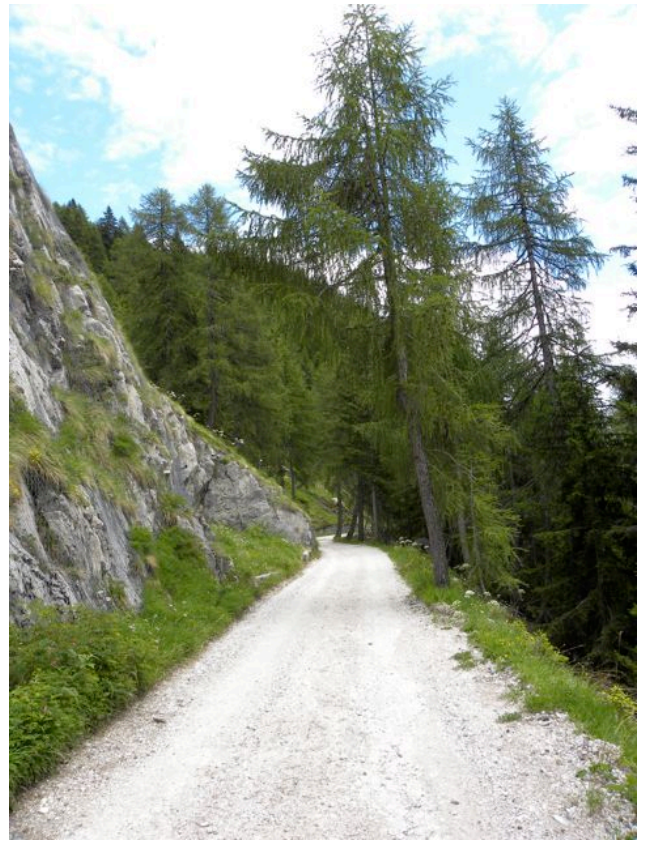
Over een brede steeds stijgende weg, je kon je ook naar boven laten brengen met de Jeep, was het wel een eentonige wandeling, stilaan werd ook de bewolking dreigender, zou hier onweer van komen ?

Steeds weer had je een mooi zicht op de Bellunese Dolomieten, het leek wel of van sommige bergen de pieken werden afgeknot.

Deze wandeling naar boven is echt niet moeilijk, overal brede licht stijgende wegen, waar je alleen moet oppassen voor mountainbikers en de taxi-jeeps, zeker geschikt voor mensen die wat moeilijk te been zijn of moeite hebben paden vol rotsblokken, of boswegen met “trappen”.

Ward die echt niet gewoon was om te wandelen en Charlotte die maar wat blij was dat Ward mocht meegaan, die keren dat ze mee gingen wandelen deden ze flink hun best.

Mooie brede wandelweg door een bosrijke omgeving

Een steeds dreigender wordende
lucht boven de bergtoppen

Nieuwe techniek om bergop te wandelen, gewoon een beetje scheef

Het moest er van komen, Chris voelde de eerste regendruppels en toverde haar paraplu tevoorschijn, we waren nu bijna aan het Museum van Reinhold Messner aangekomen

Na een overigens vrij eentonige wandeling van goed 2,5u kwam het Museum in zicht, dit Museum nelle Nuvole of het Museum in de wolken heeft wel een heel erg toepasselijke naam gekregen

Het was lichtjes aan het regenen en het donderde en bliksemde. Chris Charlotte en Ward bleven aan de Rifugio Dolomites gelegen op 2160 m wachten, de laatste lussen tot aan het Museum zelf waren er voor hen teveel aan

Het uitzicht rondom op de Bellunese Dolomietengroepen was overweldigend , heel erg spijtig dat het geen mooi weer was.

Het Museo nelle Nuvole deed zijn naam alle eer aan, op het moment dat wij er waren was het werkelijk het museum in de wolken. Het Museum zelf hebben we niet bezocht, er was niet meer tijd genoeg om alles te zien maar dit gaan we zeker toch eens doen, het schijnt de moeite te zijn.

ik ging dus tot helemaal boven, waar het behoorlijk fris was, maar oh zo mooi

Ik vond het wel een vreemde constructie, om een museum in onder te brengen, maar een echte en definitieve mening zal ik er pas over kunnen hebben als ik het Museo nelle Nuvole echt een keertje bezocht heb, dit zal dan voor een van de volgende jaren zijn

Steeds meer wolken, en wij moesten nog terug naar beneden

Dolomites

Messner Mountain Museum

“Museo nelle Nuvole”
Aperto tutti i giorni dal 1 giugno al 30 settembre
ORARI: giugno e dal 15 settembre: 10:00-13:00 14:00-17:00
luglio –agosto- fino al 14 settembre: 10:00-13:00 14:00-18:00

“ Museum in den Wolken “
täglich geöffnet vom 1. Juni bis 30. September
ÖFFNUNGSZEITEN: im Juni und vom 15. September: 10:00-13:00 14:00-17:00
Juli-August- bis 14. September :10:00-13:00 14:00-18:00

“ Museum in the clouds “
every day from June 1st to September 30th
VISITING HOURS: June and from 15th September: 10:00-13:00 14:00-17:00
July-August- until 14th September: 10:00-13:00 14:00-18:00

Tel. +39 0435 890 996 Fax +39 0435 890 997 E-mail dolomites@messner-mountain-museum

Voor de geïnteresseerden, hier de openingstijden en uren van een prachtig gelegen museum

Na een drankje in de Rifugio Dolomites, geïntegreerd in dit toch wel geweldige bouwwerk, was het tijd om naar beneden te gaan, het klaarde ondertussen ook al weer wat op zodat we misschien wel droog aan de parkeerplaats zouden geraken, moeilijk was het niet, steeds maar naar beneden en omstreeks 17u30 waren we terug aan de auto.

Een bijzonder kunstwerk dat ons niet was opgevallen als we naar boven gingen.

Ward en Charlotte, op de parkeerplaats

Blauwe lijnen op een parkeerplaats wil zeggen dat het een betaalparking betreft tenzij anders staat aangegeven

Via Cortina d'Ampezzo, reden we richting Pustertal, en in St. Lorenzen nabij Bruneck waar we in restaurant Alte Post goed hebben gegeten.

Enkele beelden van St. Lorenzen

Om 22u waren we terug aan het Tratterhof, het was hier al flink donker, en geen levende ziel meer te bespeuren.

Zo stil mogelijk trokken we naar onze kamers, waar ik nog vlug mijn nieuwe collectie vakantiefoto's naar de Laptop overhevelde.

Weeral een leuke dag gehad, Chris heeft ook vandaag weer flink meegestapt, al heeft ze na zo'n wandeling steeds meer moeite om haar wandelschoen uit te krijgen, ook de ontsteking aan de knie die haar de laatste dagen toch wat parten speelde beterde stilaan. Maar van fietsen in de Vinschgau zou deze week nog geen sprake zijn dat was duidelijk.

donderdag 2 juli

Schlinig 1738m - Sesvennahütte 2256m Kompass 52

Voor dat het Tratterhof zowat onze vaste vakantiebestemming werd, waren we enkele malen te gast in St. Valentin auf der Haide aan de Haidersee en Reschensee.

Van daaruit was Schlinig niet zover, en ik herinnerde me nog heel goed dit kleine dorpje dat nogal hoog gelegen was.

Daar wilde ik nu terug naar toe, het doel was de Sesvennahütte.

Na het ontbijt werden Charlotte en Ward nog maar eens naar het zwembad van Schenna gebracht, wij hadden nog een hele trip voor de boeg, helemaal naar de Ober Vinschgau. Tot even voorbij Naturns ging dit vrij vlot, de aanleg van de tunnels hield niet alleen het verkeer weg uit de dorpskernen, door de aanleg van deze tunnels vlotte ook het verkeer een heel stuk beter.

Vanaf Kastelbell was het dus gedaan met vlot verkeer, het was dan ook al bijna 12 u als we de auto parkeerden net voor de dorpskern van Schlinig.

In Schlingig kon je nog van heel dichtbij de mooie houtstructuur van de woningen, en de stallen bewonderen, hier in Schlingig heeft zowat iedereen wel iets met het boerenleven te maken.

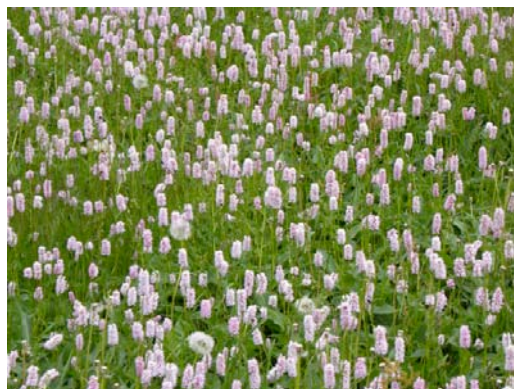

En voor ons een prachtig blauwe lucht met mooie witte wolken

Wat hier tijdens de wandeling naar de Sesvennahütte ook opviel was de grote verscheidenheid in de fauna, hoeveel verschillende soorten ik hier gezien heb, niet te schatten.

Ik kon ook niet nalaten een paar koeienkoppen mee naar huis te nemen, let op hun pruikje

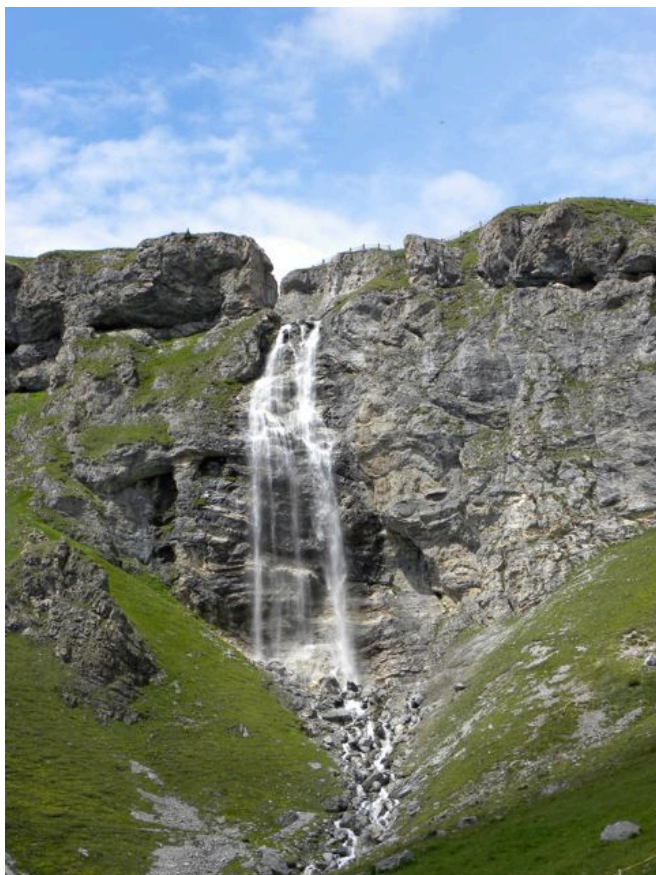
Drie prachtexemplaren, en nu een vraagje voor de kenners, wat valt er op aan deze dieren ?

De Schliniger Alm liepen we voorbij, en Na een pick-nick stapten we verder naar de waterval aan de Schwarzwand die we al geruime tijd in beeld hadden, de Schliniger Alm lieten we links liggen maar ik wilde absoluut een foto van de binnenkant van zo'n mooie (lege) koeienstal

De Schliniger waterval tegen de Schwarzwand

In de onmiddellijke nabijheid van deze bulderende watermassa moesten we ook het moeilijkste stuk van de wandeling overwinnen, een pittige klim naar een hoger niveau.

Eens boven deze helling zagen we al vlug de in verval geraakte Pforzheimerhütte liggen; Het was hier dat een adder van zeker 70 à 80cm lang mijn pad kruiste, ik was nog net snel genoeg om mijn fototoestel aan te zetten en een paar kiekjes te nemen al voor ze in het struikgewas verdween.

Inde verte zag ik een berghut liggen, dat zou wel de Sesvennahütte zijn, ondertussen kwam ik langs de oude Sesvennahütte

Chris was intussen al ver vooruit gegaan en stond mijn aan de Sesvennahütte enigszins ongerust op te wachten, ze vroeg zich af waar ik zo lang gebleven was.

Vanaf de Sesvennahütte waren er nog wandelmogelijkheden genoeg, de alom gekende Uinaschlucht is ook langs hier bereikbaar. Dat zou dan wel voor een volgende keer zijn.

We dronken nog wat aan de Sesvennahütte en moesten dan terugkeren, onderweg hoorden we en zagen we een paar Murmeltieren, we zagen allerlei bloemen waaronder een vrij zeldzaam lichtpaars bloempje met diep ingesneden bloemen, (een vorm van de Kwastjesbloem).

nog een beeld van de Schliniger Wasserfall tegen de Schwarzwand

Hier in het Schlinigtal zag ik hele mooie koeien, soms hadden ze iets te weinig, soms hadden ze iets teveel, en soms waren ze heel nieuwsgierig als je van hen een foto wilde nemen

Verder naar beneden gaande trokken ook enkele stallen nu wel met koeien, de plaatselijke kerk met het kleine nette kerkhof, en de manier van hooiopslag mijn aandacht.

het droge hooi werd tot voor de zuigmond gebracht, dan werd het opgezogen en ineens naar de juiste plaats in de hooisluur getransporteerd.

De arbeid werd er voor dit echtpaar alvast wat lichter door

Na een mooie wandeling bereikten we de parkeerplaats en na het omwisselen van onze zware wandelschoenen voor wat gemakkelijker schoeisel reden richting Meran, in Schenna pikten we Charlotte en Ward op en voor het avondeten gingen we naar Pizzeria Restaurant Mösl waar het altijd vol huis is en waar men steeds heel goed kan eten.

Spinatspätzle een echte specialiteit uit de Zuid-Tirolse keuken

Een reuzepizza voor onze vriend Ward die altijd kon eten

De spinatspätzle voor Chris

Een reuzepizza zonder vlees voor Charlotte die nog altijd vegetarisch at

En een reuzepizza voor mijzelf, de doormeter van de pizza's schat ik op minstens 50 cm het fijne aan Pizzeria Mösl is dat je voor hetgeen je niet op kan, je kartonnen dozen mag vragen zodat je dat thuis verder kan opeten.

Na de dagelijkse avondrituelen konden we weer bekomen van onze inspanningen van de dag, alweer was er een geslaagde dag voorbij.

vrijdag 3 juli

Meran - Tschermers - inkopen Vöran - Vöran kerkhof

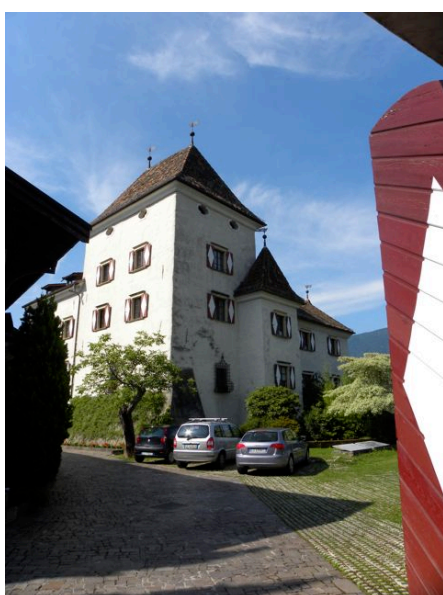
Vandaag was het tijd voor een relatieve rustdag, geen grote wandeling, geen lange rit met de auto, we waren nu bijna een weekje hier en het werd stilaan tijd om eens een bezoekje te brengen aan Meran.

Na het ontbijt reden we naar het zwembad van Schenna, parkeerden hier de auto, en gingen dan te voet naar Meran, ik bracht hier zoals gewoonlijk een bezoekje aan boekhandel Athesia, de Lauben met zijn overdekte galerij en zijn winkels.

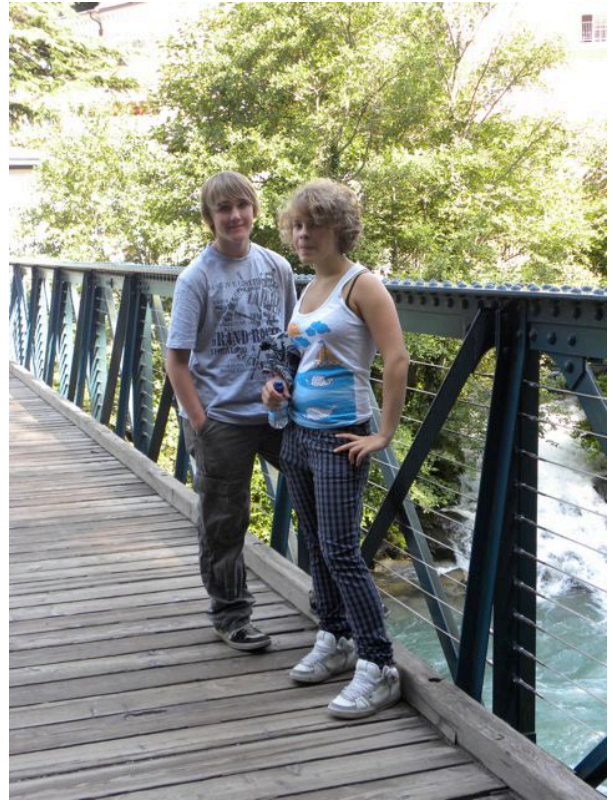
Het zwembad van Schenna, van hier was het ongeveer drie kwartier stappen naar Meran

Meran bezoeken levert altijd wel andere plaatjes op

Mijn eigen schaduw gevangen

Ward en Charlotte op de brug over de Passer

Chris, Charlotte en Ward voor een mooie oude woning aan de rand van Meran stad

deze plaats was jarenlang een bouwwerf, nu een mooi plein

Een van de oude toegangspoorten tot de binnenstad

Wie kent hier de betekenis van ? Is er een verband met W.O. 1 of W.O. 2 ?

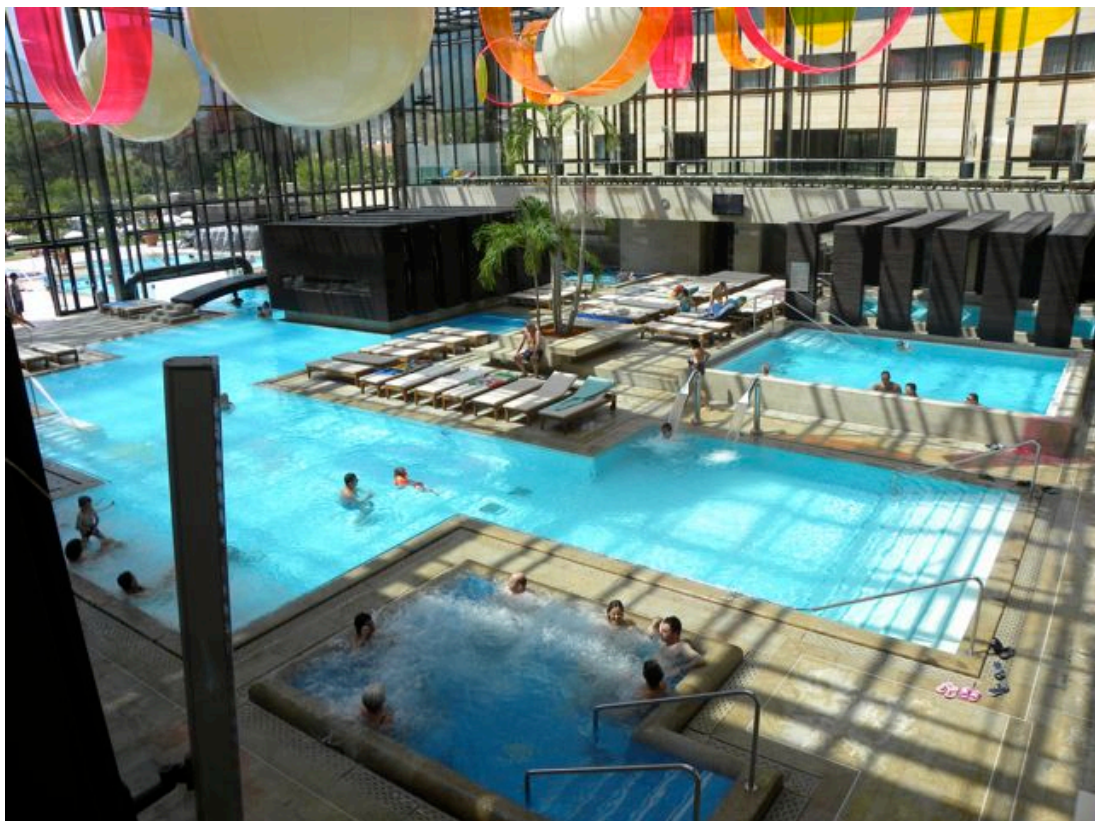
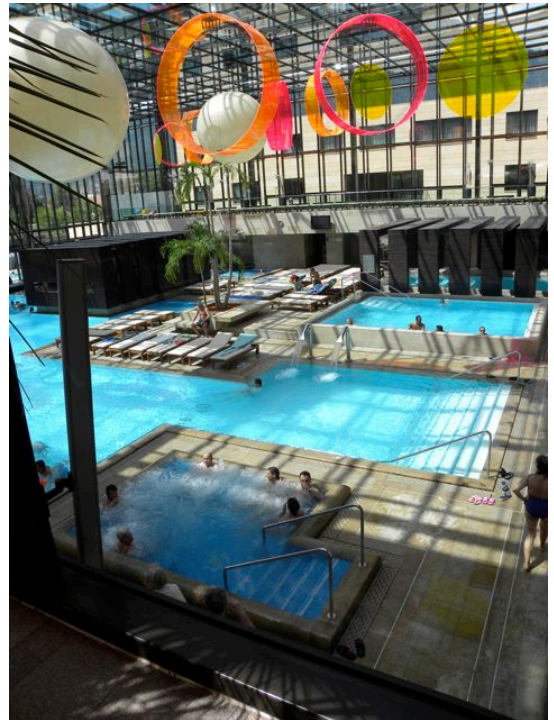
Het nieuwe, erg mooie, maar erg dure Kurbad van Meran, zou nog steeds met velies werken

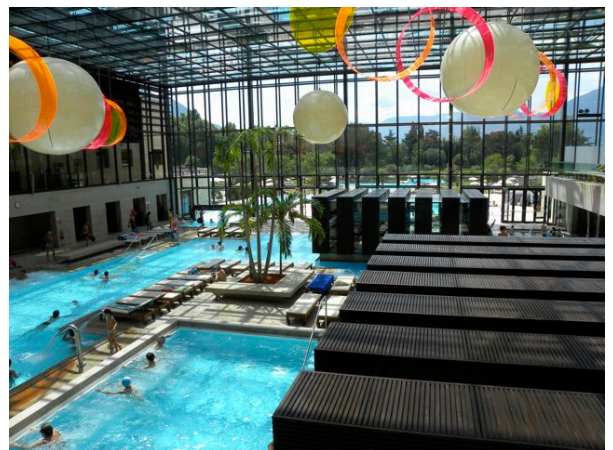
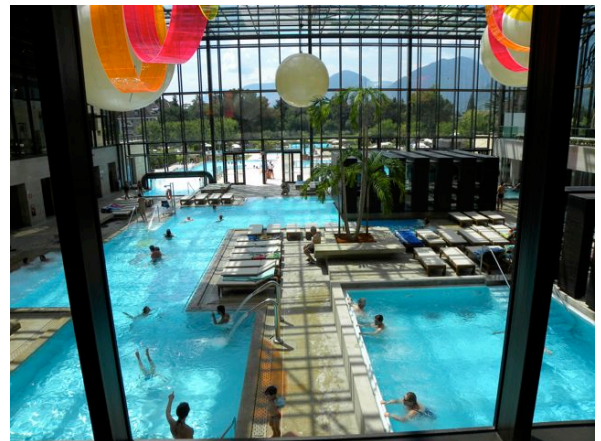
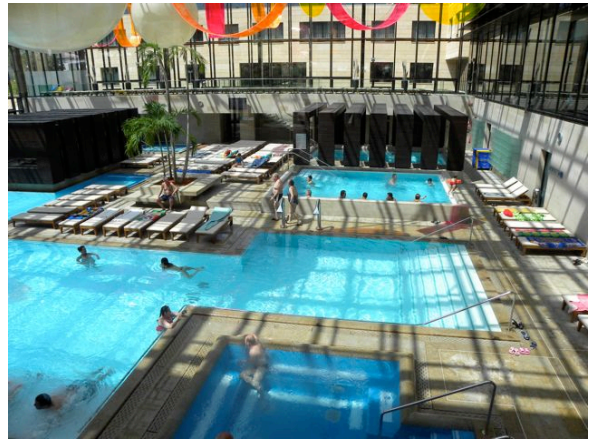
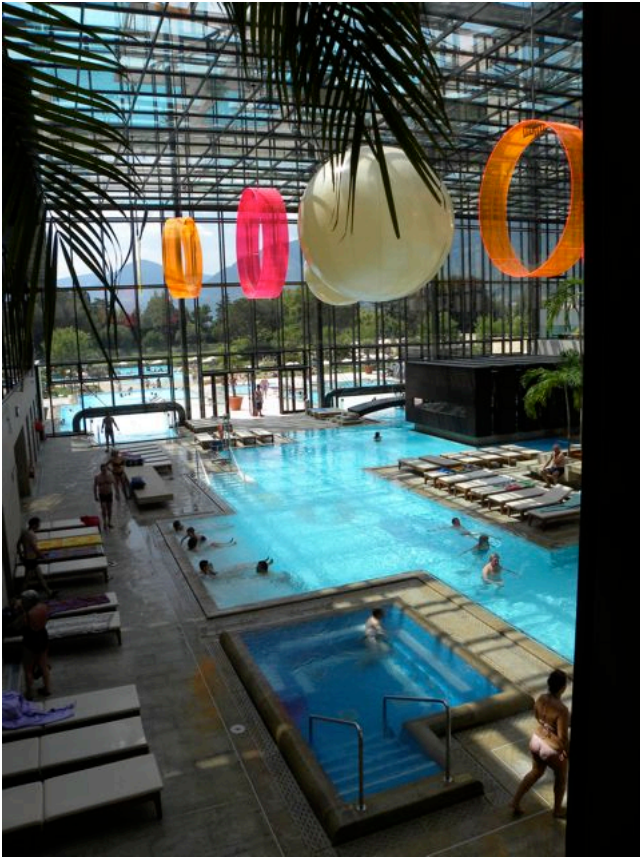
Het in harmonie met het Kurbad opgetrokken Kurhotel, waarschijnlijk ook niet goedkoop

Ward en Charlotte genietend van een Italiaans ijsje

Zo zag het Kurbad er van binnen uit, allemaal heel modern en geautomatiseerd

Hier aanmelden en betalen, ook voor info kon je hier terecht

Zoals je ziet zijn er ook nog buitenzwembaden met ligweiden, terrassen met parasols enz.

Charlotte en Ward hadden wel zin om hier ook eens te komen zwemmen.

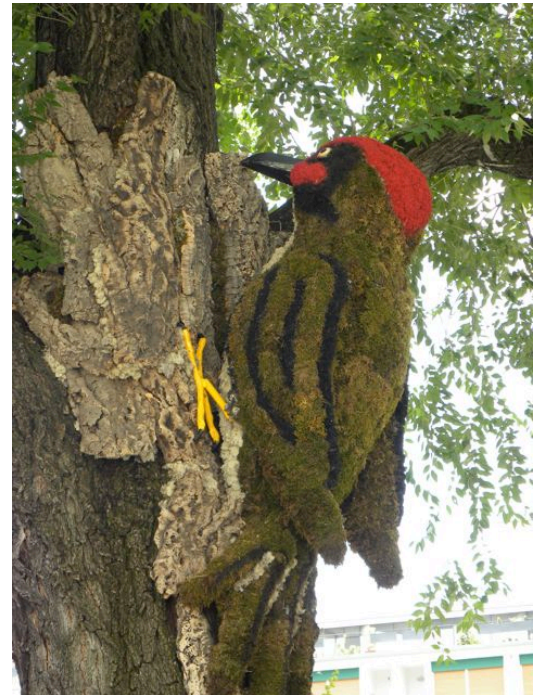
De hoge toegangsprijs voor een hele dag zwemmen was een probleem.

Misschien volgend jaar toch eens proberen.

Langs de Passer is er dikwijls een tentoonstelling van allerlei kunstwerken

Het Kurhaus

Wie Meran zegt, zegt bloemen, en water, vele kunstwerken hebben dan ook wel iets met bloemen en water.

Dan staken we terug de Passer over en gingen we stilaan terug richting Schenna, via een ommetje kwamen we aan restaurant Mösl waar er op dit uur plaats genoeg was hier namen we buiten plaats om middag te eten, zoals steeds smaakte het voortreffelijk.

Hier maakten we dan ook kennis met de onverdraagzaamheid van sommige mensen tegenover honden, iets wat voor ons hondenliefhebbers totaal onbegrijpelijk was.

Ward en Charlotte bij een Oldtimer.

Zoals ieder jaar begin Juli had in Schenna een groot Oldtimertreffen plaats

Voor liefhebbers van echte Oldtimers een unieke gelegenheid om deze oudjes eens van dichtbij te bewonderen

Na het eten wandelden we verder naar het zwembad van Schenna pikten daar de auto op en reden naar het Tratterhof voor een korte pauze.

Omstreeks 14u30 vertrokken we naar Tschermers, daar moest ergens een Labyrinthgarten zijn op het Weingut Kränzel. Doordat ik de ligging van Tschermers ten opzichte van Meran een beetje verkeerd inschatte duurde het allemaal wat langer vooraleer we deze tuin gevonden hadden maar na een korte introductie aan de inkom zetten we om 15u15 onze eerste passen in dit Labyrinth overigens geheel opgebouwd uit ranken van verschillende druivenrassen, de eerste keer duurde het even om de uitgang te vinden, de volgende keer was het al wat makkelijker, voor kinderen is het zeker leuk om eens te bezoeken.

Over het hele terrein verspreid kon je allerlei betaalbare en onbetaalbare kunstwerken bewonderen en kopen, voor mij waren ook de betaalbare zo hoog geprijsd dat ze eveneens onbetaalbaar waren

Achter in de tuin had je vanaf een soort theater een totaal-overzicht over dit doolhof van druivenranken, verder had je zoals al eerder vermeld op deze lokatie ook nog een verzameling van kunstwerken en van voor aan de inkom kon je wijn proeven en aankopen, we zaten hier immers bij een gekende “ Weinkeller ”

Na dit bezoek reden we via Lana en Hafling naar Vöran om wat inkopen te doen in onze favoriete winkel, bij een kort bezoek aan het plaatselijke kerkhof aangelegd rond de kerk viel het me op dat heel dit kerkhof vol bloemen lag, er was geen graf zonder bloemen, heel anders als bij ons waar alleen in de periode van Allerheiligen en Allerzielen de kerkhoven veranderen in een bloemenzee.

Ook de omgeving rond de Kerk van Vöran heeft de laatste jaren een heel ander uitzicht gekregen, er is de nieuwe brandweerkazerne, en er is ook de gemoderniseerde Seilbahn die je in ongeveer 8 minuten naar het lager gelegen Burgstall brengt.

De nieuwe brandweerkazerne van Vöran

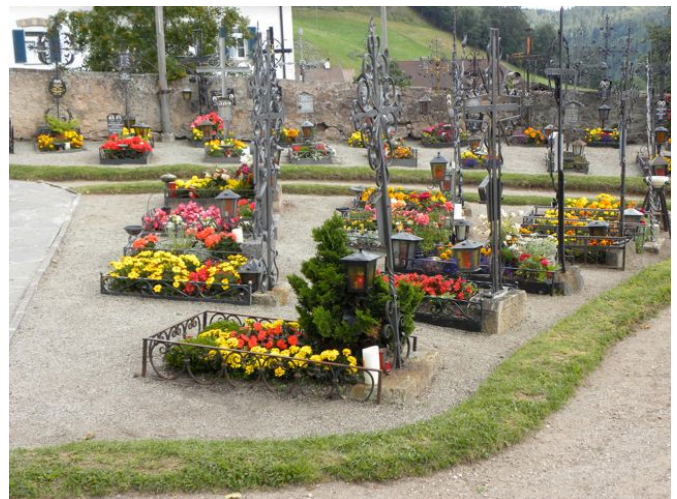
moie daktuin op het dak van een bushalte

Het kerkhof van Vöran met zijn permanent van bloemen voorziene graven, dit zagen we trouwens ook op het kerkhof van Hafling en enkele andere kerkhoven

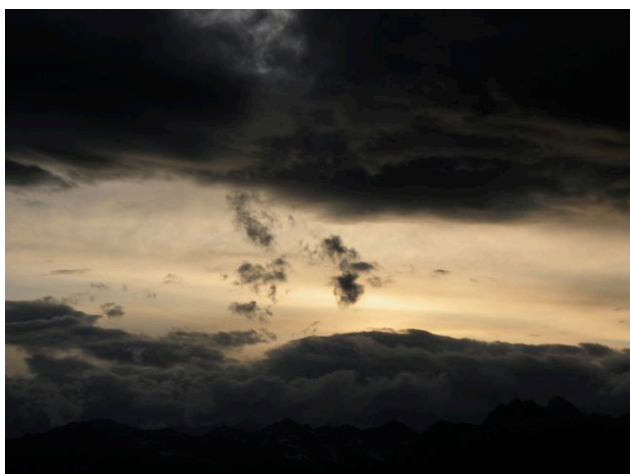
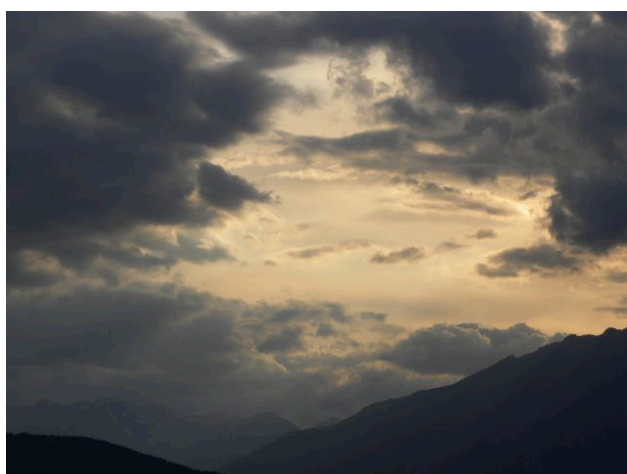
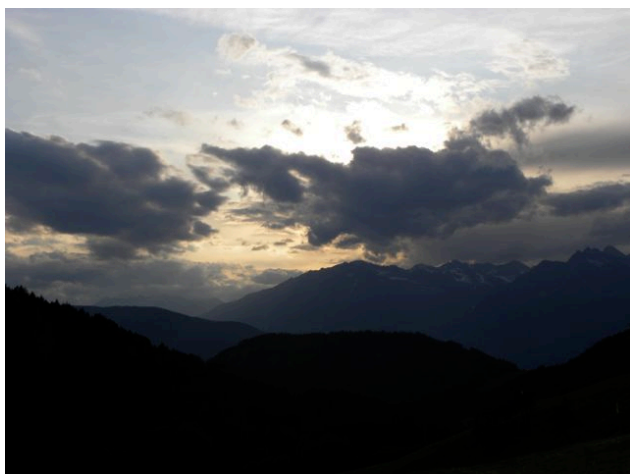
Het kerkje van Vöran met mooi verzorgde graven omringd, vrijwilligers kwamen hier op de echt warme dagen de bloemen water geven

Teruggekomen aan het Tratterhof ging ik na de avond picknick nog even wandelen verder de Hinterdorferweg op om te zien of er hier iets veranderd was tegenover vorig jaar.

Een mooie bloemkoolwolk aan de ene kant, en een vreemde zonsondergang aan de andere kant moest ik toch ook mee naar huis nemen

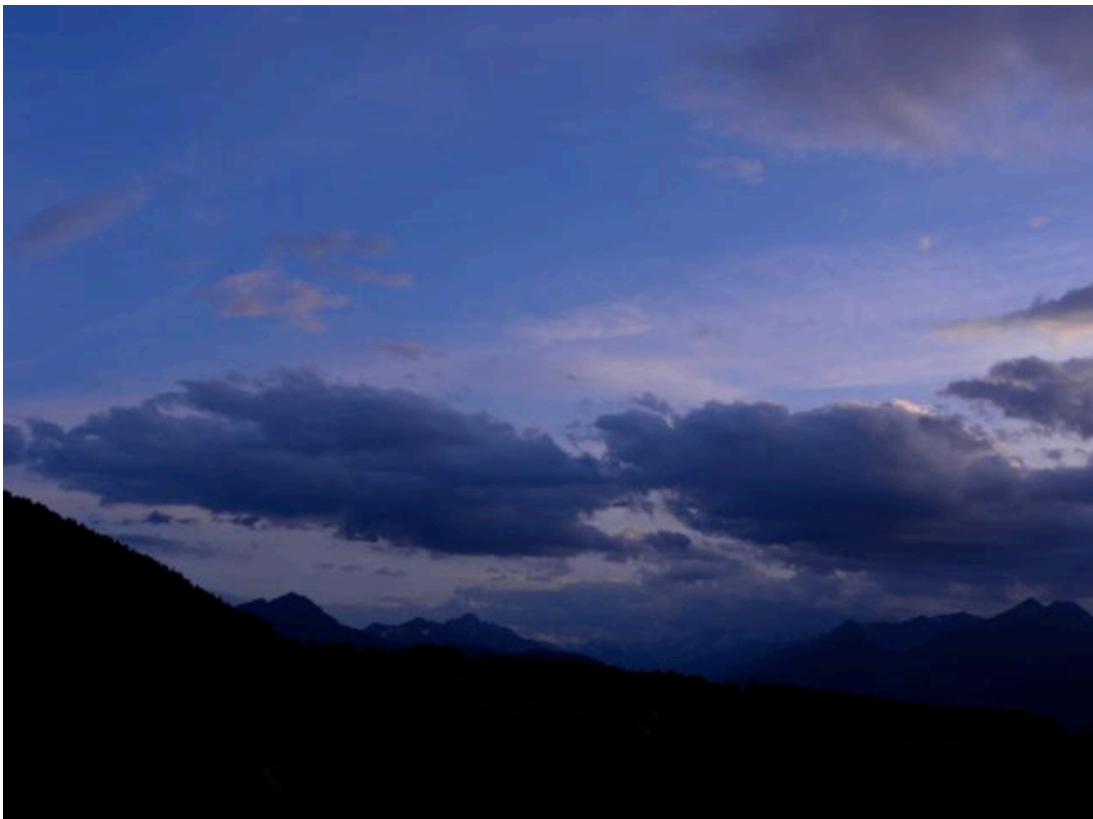

Dan werd het tijd om het Tratterhof terug op te zoeken, ik kon nog genieten van een mooie zonsopgang, en op het Tratterhof was Charlotte een poesje aan 't knuffelen.

Even later was de avondlucht weer bijzonder mooi om aan te zien, dit schouwspel werd dan ook samen met de ander foto's van de dag opgeslagen op de Laptop

De oogst aan vakantiefoto's werd overgezet naar de laptop, er zaten wel een paar bruikbare bureaubladachtergronden bij dacht ik zo

Dit was een van de mindere dagen van deze vakantie maar morgen zouden we er weer tegenaan gaan.

zaterdag 4 juli

Klausen - Latzfons - Latzfonser Kreuz Kompass 059

's Morgens zag het er al heel goed uit, voor Charlotte en Ward betekende dat niets anders als zwemmen.

Een aantal jaren geleden zijn de toen meereizende dochters een gaan zwemmen in het zwembad van Klausen; Ze hebben nog dikwijls gehad over het "bootzwembad" waar ze nog wel eens naar toe wilden tijdens het verlof.

Het werd dus vandaag het "bootzwembad" voor de jeugd, de oudere generatie koos voor een bestemming in de buurt, ofwel zou het de Villanderer Alm worden ofwel het hoogst gelegen bedevaartsoord van Zuid-Tirol het Latzfonser Kreuz.

Moeilijke keuze was het, we hadden ze beiden nog nooit gedaan, uiteindelijk kozen we dan voor het Latzfonser Kreuz in de Sarntaler Alpen.

Wij dus van Klausen zwembad naar Latzfons, en dan de wegwijzers naar het Latzfonser Kreuz gevolgd, parkeren was mogelijk niet zo ver van het Latzfonser Kreuz, kwestie van Chris haar hielen wat te sparen.

De weg van Latzfons naar Kasereck was smal en zeer steil, de parkeerplaats bevond zich op 1923m hoogte.

Vanaf de parking zag je in de verte al de silhouetten van de Dolomieten, de Langkofel, de Plattkofel en de Rosengartengruppe kon ik er met mijn bescheiden kennis van de Dolomietenpieken zo uithalen, en ik dacht ook de Geislergruppe te zien.

De weg naar het Latzfonser Kreuz verliep aanvankelijk door een stukje bos en kwam uit langs een grote weide afgemaakt door de hier zo typische houten afsluiting, wat opviel was het grote aantal gestippelde Gentianen.

Steeds deze afsluiting volgend, onder een mooie blauwe lucht opgesmukt met witte wolken bereikten we ondertussen een grote Almweide waar het soms wel even zoeken was naar het juiste traject.

Dat we hier boven de 2000 m waren was goed te merken aan het ontbreken van bomen.

Zoeken naar de rood-witte aanduidingen die de wandelweg signaleren

Ook hier werden we als wandelaars wel eens een keertje opgeschrikt door plots achter ons opduikende mountainbikers die blijkbaar geen van allen een bel op hun fiets hebben.

Na noodzakelijke picknick kwam al vlug ons einddoel in beeld, het laatste stuk tot aan de kerk en Schutzhaus Latzfonserkreuz (2305m) verliep tussen stenen en rotsen maar was en bleef steeds heel goed begaanbaar.

Boven aan het kerkje had je een heel mooi panorama, de echte Dolomietenkenners konden hier hun kennis van de Dolomiten gipfel eens grondig testen.

Volgens een toeristische folder zouden volgende toppen en berggroepen te herkennen kunnen zijn : de Riesenfernergruppe, de Hohe Geisel, de Peitlerkofel, de Tofana, de Geislerspitzen, de Marmolada, de Langkofel en de Plattkofel, de Kesselkogel, de Schlern, de Latemargruppe, de Palagruppe, de Rosengartengruppe, en de Schwarz-en Weisshorn.

Als dat geen "live" - zoekplaatje was, dan weet ik het ook niet meer.

Het bedevaartskerkje was ook van binnen te bezichtigen en volgens mij heeft Chris daar in het schriftje een bedankwoordje neergepend omdat ze tot dusver nog steeds alle wandelingen heeft kunnen afmaken.

Dit kerkje met in de nabijheid het Latzfonser Kreuz (2305 m) schijnt de hoogst gelegen bedevaartsplaats van Zuid-Tirol te zijn

Het Latzfonser Kreuz

Boven in de nabijheid van het Latzfonser Kreuz zelf trok een ezelin met haar veulen de aandacht, ze werden dan beiden ook veelvuldig gefotografeerd.

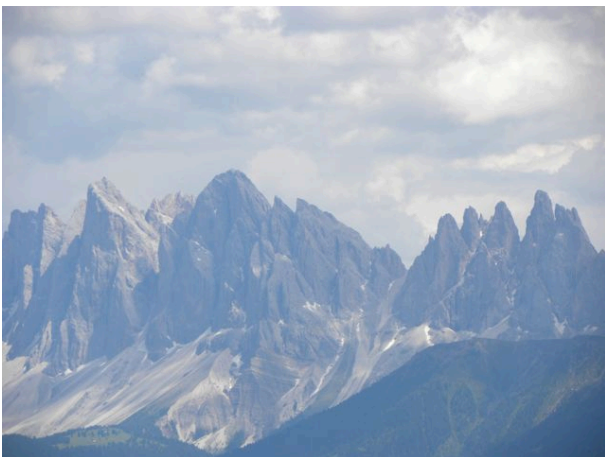

Na nog even te hebben genoten van het schitterende panorama was het weer stilaan tijd geworden om de terugweg aan te vatten, mede omdat er steeds meer wolken aan de hemel verschenen.

Met links van ons steeds een blik op het schitterende Dolomietenpanorama waren we al vlug weer aan de met hout afgebakende weide waar nu het hooi verzameld werd, het feit dat de boeren hun hooi binnenhalen wijst er dikwijls op dat er regen op komst is, dit in tegenstelling met het maaien van het gras, dan kun je er bijna zeker van zijn dat het de volgende dagen mooi weer zal zijn.

Heel in de verte, maar dan aan de andere zijde meende ik ook de Rittner Horn te zien, of dit echt zo was weet ik echter niet, het zal misschien wel de Villanderer Alm geweest zijn

Op de parking aangekomen werd er zoals steeds van schoenen gewisseld, en dan ging het langs diezelfde smalle weg weer terug naar Latzfons, hier hield ik nog even een fotostop want tijdens het heenrijden had ik gemerkt dat de plaatselijke kerk een wel heel mooie dakbedekking had.

Latzfons leek me wel een leuk dorpje, je had van hier uit ook een prachtig zicht op enkele Dolomietenpieken,

De vele balkons en vensterbanken waren net zoals overal in Südtirol voorzien van bloemen in allerlei kleuren, misschien komen we binnenkort er nog wel eens terug.

Om ongeveer 16u30 waren we dan weer terug aan het zwembad van Klausen, omdat we er te vroeg waren ging ik zien of er hier in de omgeving een of andere eetgelegenheden was maar omdat er niets gevonden werd reden we maar naar Hafling.

Gegeten hebben we in Sonnenheim omdat er zaterdag en zondag bij Mösl in Meran liefst gereserveerd wordt wegens de grote drukte.

Ook deze dag was weer geslaagd, en met de knie van Chris ging het ook steeds beter, haar hielen bleven haar parten spelen.

zondag 5 juli

San Lorenzo in Banale :

Val d'Ambiez : Rifugio al Cacciatore Kompass 688

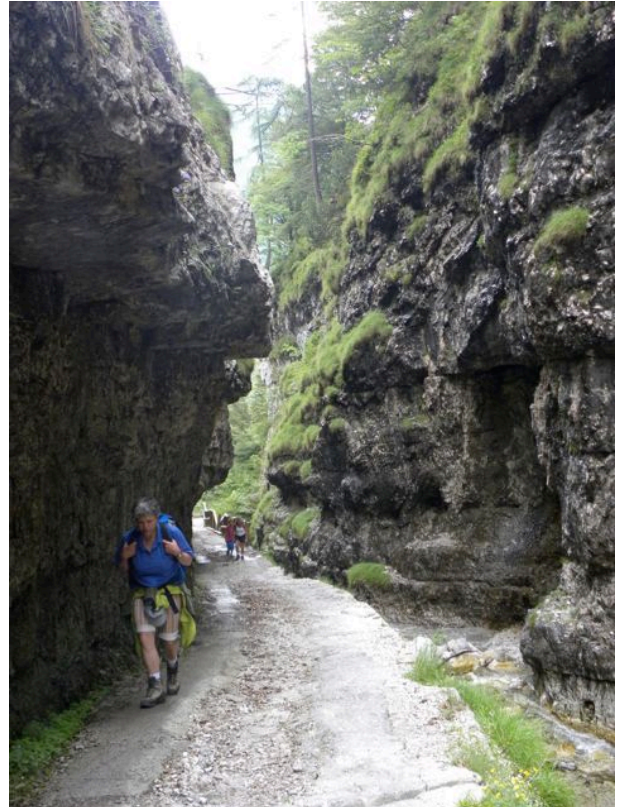
Vandaag waren we weer met z'n vieren om te wandelen, voor deze wandeling trokken we naar de regio Trentino naar San Lorenzo in Banale, even voorbij Molveno, deze streek behoort tot de Brenta Dolomieten, misschien wat minder vaak bezocht als de Dolomieten gelegen in Zuid-Tirol maar daarom niet minder mooi. Enig nadeel voor ons was toch wel de grote afstand.

De parkeerplaats bereikten we via een smalle asfaltweg en is gelegen zo'n 3 km buiten San Lorenzo in het gehucht Baesa nabij een kleine rifugio "Dolomiti" genoemd.

Vanaf de parkeerplaats volgden we de sentiero nr 325, even oppassen was het in het begin waar we niet het aangegeven smalle pad volgden dat in het bos verdween maar we staken wel de rivier over (Pont de le Scale) en we bleven de brede weg die links naast de rivier liep steeds volgen tot aan de Pont de Broca, hier staken we terug de Rio Ambiez over en hielden dan halt voor onze dagelijkse picknick.

Via een weg deels uitgehouwen uit de rotsen en links van ons de Rio Ambiez die zich een weg zocht door de rotsen en stenen, trokken we steeds verder richting Val d'Ambiez, op een gegeven moment verlieten we de brede weg voor een smal paadje links ervan.

Dan volgde een stuk door het bos om uiteindelijk aan een open terrein uit te komen, rechts van ons afgeschermd door enorme hoge rotswanden van het Brentamassief, iets minder leuk was de steeds donkerder wordende en dreigende lucht.

Chris die al een heel eind vooruit gelopen was maakte van de gelegenheid gebruik om een nieuwe "alm" Malga Senaso sotto (1578 m) die nog in de afwerkingsfase was, eens grondig te inspecteren.

Vanaf hier was het nog 50 minuten tot aan de Rifugio Al Cacciatore, tenminste zo stond het op de wegwijzers te lezen, voor ons betekende dit toch zeker een dik uur stappen.

Het uitzicht voor ons werd ook steeds indrukwekkender, niet een schitterend panorama maar wel een indrukwekkende rotsformatie sloot het dal af, met daarboven een blauwe lucht met schitterende wolkenformaties, echt mooi was het.

Het laatste eind tot aan de Rifugio Al Cacciatore verliep over een licht slingerende met bergkeien aangelegde wandelweg.

Aan de Rifugio Al Cacciatore gelegen op 1821 m hoogte stonden ook de Jeeps en de terreinwagens die beneden aan de parkeerplaats vertrokken en je voor een behoorlijke som tot hier brachten (40 € voor 4 personen is toch niet niks)

Deze rifugio is gelegen op 1821m hoogte en tevens uitgangspunt voor wandelingen naar enkele hoger gelegen rifugio's onder meer de Rifugio Val d'Ambiez of ook wel Rifugio Silvio Agostini genoemd en gelegen op 2405m hoogte.

Voor ons was deze rifugio onbereikbaar, 1u20 stond er aangegeven, zeker 1u45 à 2u zouden wij nodig hebben, niet voor deze keer dus al had ik er erg graag naar toe gegaan. Wandelaars die van daar kwamen vertelden dat ze daar een berin met een jonge beer gezien hadden, of beiden vrij rondliepen, of dat ze afgeschermd zaten voor het publiek dat heb ik niet kunnen achterhalen.

De bergwand achter Rifugio Al Cacciatore was zo fascinerend ik kon er wel naar blijven kijken (en foto's nemen)

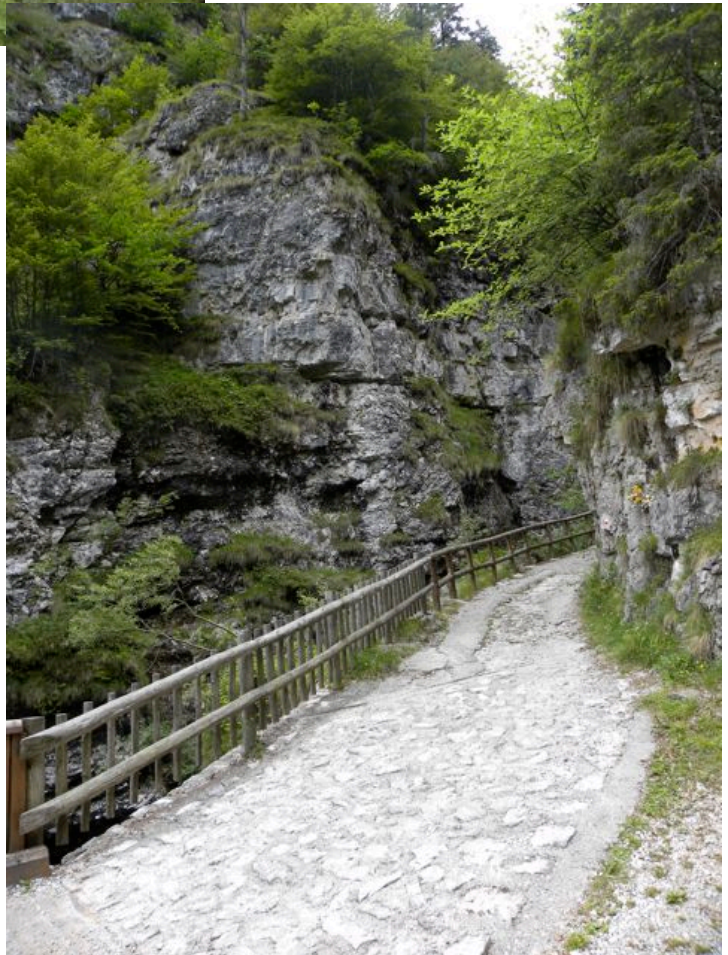
In de bergen kan het heel snel gaan zo zagen we de schitterend blauwe lucht versierd met mooie witte wolkenformaties op heel korte tijd veranderen naar een met regenwolken dreigende hemel, het werd dus stilaan tijd om terug naar de parkeerplaats af te dalen, na een lange discussie met een Italiaanse dame en iemand die de omgeving goed scheen te kennen, over welk nu de meest snelle weg naar beneden was besloten om toch maar langs dezelfde weg terug te keren die genomen hadden als we naar boven gingen.

Enkele mooie plantjes en bloemen trokken mijn aandacht, de kleuren en vormen waren soms zo opvallend dat ik ze thuis wel zou kunnen determineren. (dacht ik toch)

Na ongeveer 2u stappen waren we terug aan de auto, we reden terug via Molveno en Andalo waar we gezien het late uur een Pizzeria vonden waar we warm konden eten. Tijdens de winterperiode kwamen hier in Ristorante-Pizzeria Romantica veel Belgen eten want ondanks dat ik in mijn beste Italiaans gevraagd had of er nog een tafel voor vier personen vrij was, zei de patron onmiddellijk dat wij Belgen waren.

Hier werd er voor het bestek een toeslag van 1,00 € per persoon aangerekend, iets wat ik op al mijn vakanties nog nooit heb voorgehad maar wat meer Zuidelijk in Italië bijna overal de gewoonte is. Voor de rest was het eten er wel goed.

Via Fai delle Paganelle en Mezzolombardo kwamen we op de A22 richting Brenner, in de omgeving van Salurn zagen we voor ons dat er zwaar weer op komst was en ter hoogte van Auer, Tramin, Kaltern en Eppan moeten ze toen serieus hun deel gehad hebben van het noodweer. Pikzwart was het daar je zag het water of en hagel met bakken naar beneden komen. Even later op de Mebo zagen we verschillende brandweerwagens richting Bozen rijden, waarschijnlijk op weg naar de getroffen regio.

Rond 21u30 reden we het erf van het Tratterhof op en was het tijd voor de dagelijkse formaliteiten, we konden weer terugblikken op een mooie dag.

Opvallend was wel dat het zeker na zo'n noodweer als deze avond al om 22u donker was.

maandag 6 juli

Verjaardag Charlotte : Gardaland - Sea-Life - Lago di Garda

Speciale dag vandaag, verjaardag van Charlotte, zij heeft al bijna al haar verjaardagen hier in Hafling mogen vieren steeds met een cadeautje van Anna of zelfs van de andere gasten.

Charlotte had er al over gesproken de laatste dagen, op haar verjaardag wilde ze gaan zwemmen in Riovalli een openlucht zwembad in Cavaion Veronese niet zover van Lasize en Bardolino. Enkele jaren geleden was ze hier al eens op haar verjaardag en ze wilde er zo graag nog eens naar toe

In Hafling zag het er niet echt goed uit deze morgen, misschien was het 150 km meer Zuidelijk wel zwemweer dat was dus afwachten.

Via de Mebo, de A22 tot Affi en dan de grote aanwijzingsborden van de grote attracties hier in het Zuiden naderden we Cavaion Veronese, ook hier zag het er niet echt goed uit, zeker geen echt zwemweer, verderop aan het Gardameer lagen er nog enkele mogelijkheden om Charlotte een leuke dag te bezorgen

Canevaworld was zo'n ander waterparadijs, en dan had je nog Sea-life en natuurlijk Gardaland, Movieland had ook nog gekunnen, allemaal lagen ze op dezelfde route, het was dus niet zo moeilijk om de spanning er nog wat in te houden.

Pas helemaal op het laatst als er in feite nog maar één optie overbleef was het voor Charlotte duidelijk dat het Gardaland zou worden. Ze kon het noch niet echt geloven maar bracht toch heel enthousiast vriendje Ward op de hoogte.

Voor mij en Chris was het maar goed dat Sea-life en Gardaland naast elkaar lagen en via dezelfde parking toegankelijk waren, omdat we met een minibusje reden kregen we zelfs een vak toegewezen heel dicht bij de ingang van beide attractieparken, beter kon niet.

Hier aan het Gardameer was het duidelijk warmer, niet echt stralend weer, maar als de zon doorbrak zou dit zeker snel veranderen.

Nadat we onze toegangskarten gekocht hadden, het was inmiddels al 12u geworden, gingen Charlotte en Ward Gardaland binnen, wij kozen voor de tropische vissen van Sea-life. waar we ons gedurende anderhalf uur vergaapten aan allerlei kleine en grotere tropische vissen in schitterende aquariums.

Foto's maken was hier bijna onbegonnen werk, ik maakte dan maar gebruik van de filmoptie van mijn recent aangekocht digitaal fotoestel.

Als we even een voorstelling met enkele zeeleeuwen bijwoonden voelden we wel dat het intussen warm geworden was, en tijdens onze picknick aan de tafels nabij Sea-life brandde de zon zoals we tijdens deze vakantie nog niet gevoeld hadden, het was duidelijk dat we aan het Gardameer zaten.

Na de picknick gingen we met ons tweetjes opzoek naar het Gardameer, dat hier op een half uurtje stappen lag, onderweg vonden we nog een aangereden klein poesje dat van Chris nog wat water te drinken kreeg en op een veiliger plaats werd neergezet;

Aan het Gardameer zelf gingen we eerst naar links het was erg warm, het zicht verder over het Gardameer was niet zo helder, langs de oevers niets anders als campings, boten en mensen vooral veel Nederlanders en Duitsers, en af en toe hoorden we dat er ook Vlamingen waren.

Hier aan het Gardameer was duidelijk het gejoel en gegil van de bezoekers aan Gardaland te horen, af en toe kon je tussen de bomen door ook stukken van bepaalde attracties zien.

Ieder zijn manier van op vakantie gaan maar ik verkies toch zeker de rust van Hafling en een vakantie in de bergen.

Mooie zwam gevormd tegen de stam van een boom aan de oever van het Gardameer

Na ongeveer een uurtje stappen keerden we om en gingen terug naar de weg die naar het Gardameer leidde, dan gingen we rechtdoor om de ander zijde van de oever te bekijken,

Ook hier hetzelfde beeld aan de ene kant het Gardameer, eenden, zwanen, op sommige plaatsen massa's kleine schelpjes, langs deze kant ook beduidend meer fietsers. In de buurt van de campings ook weer aanlegsteigers voor boten, plaatsen waar je waterfietsen kon huren, ook aan deze kan hoorden we veel Nederlands en Duits babbelen.

Mooi kleurenspeel tussen het groen, de witte bloemkoolwolken en de mooie blauwe lucht

Deze kant van de oever beviel me meer

Wat ook opviel was dat vele mensen hun hond mee hadden, ze wandelden er mee langs het water, of lieten hun hond in het ondiepe water staan of zwemmen om wat verkoeling te bieden.

Heel contrastrijk waren ook de hoge groene cipressen tegen de achtergrond van de blauwe lucht en de mooie witte bloemkoolwolken.

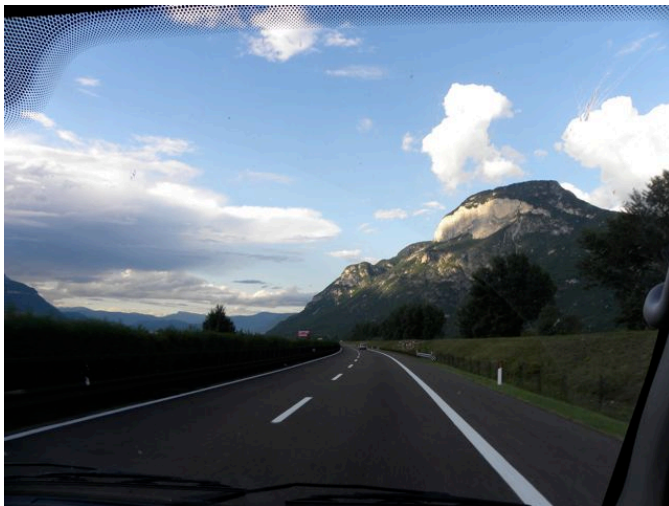

Tussen de bomen staan wel honderden caravans meestal Nederlanders en Duitsers

Na een verfrissend drankje werd het stilaan tijd om richting Gardaland te stappen waar het intussen snikheet geworden was, het was nog wel even wachten op Charlotte en Ward.

Toen ze dan eindelijk door de uitgang kwamen zag je aan hun gezichten dat ze zich goed geamuseerd hadden en dat Charlotte dus een leuke verjaardag had. Iedereen tevreden dus.

We zijn 's morgens met regenweer vertrokken, aan het Gardameer en in Gardaland was het snikheet en zie naarmate we Meran naderden werd de lucht donkerder en als we in Meran arriveerden regende het weer, o,s kon het niet deren wij hadden een mooie dag gehad

Omstreeks 18u30 verlieten we de parking en even na 20u al kwamen we aan bij Mösl voor het warm avondeten.

Het zal zo rond 22u geweest zijn als we aan het Tratterhof aankwamen. Nog vlug werden de foto's en de filmpjes van Sea-life op de laptop gezet, enkele filmpjes werden zelfs nog bekeken zo benieuwd was ik naar het resultaat van de filmfunctie van mijn nieuw fotoestel (Nikon P90);

In of liever aan Gardaland waren we geweest, nu werd het tijd om naar dromenland te gaan.

dinsdag 7 juli

Regendag : MPreis warenhuis - Meran - Tratterhof - Mösl

Deze morgen zag het er echt niet goed uit buiten, zeker geen zwemweer, en ook om te gaan wandelen had ik toch liever een ander weertje. Misschien eens gaan winkelen ?

Bijna aan de Mebo hadden we een nieuw grootwarenhuis opgemerkt, MPREIS was de naam. We waren er al verschillende malen langs gereden, we waren wel een beetje benieuwd naar het aanbod. Ik moet zeggen de winkel was groter als ik dacht, het was een hele nette winkel, en het aanbod aan artikelen was ook heel ruim. Vele artikelen werden bovendien goedkoper (de prijs per stuk) vanaf dat je er twee of meer van kocht, dat was ook mooi meegenomen. Ook bij Charlotte en Ward viel de winkel wel in de smaak, zij vonden vooral de grote zakken chips en kroepoek goedkoop.

MPreis is een Tirolse winkelketen met talrijke filialen in Oostenrijk en enkele in Zuid-Tirol.

Na het winkelen reden we terug naar het Tratterhof, het was intussen stevig aan het regenen en de we zaten soms zelfs in de wolken.

Het wolkenpak was soms zo dik, zo dichtbij, dat je de achterburen niet kon zien, soms zagen we zelfs amper nog de koeienstal.

Binnen in huis konden we ook kennis maken met Daniel het zoontje van Martin en diens vrouwtje Anita.

Buiten, tussen de buien door konden we ook een fiere Anna een paar keer fotograferen met haar kleinzoon.

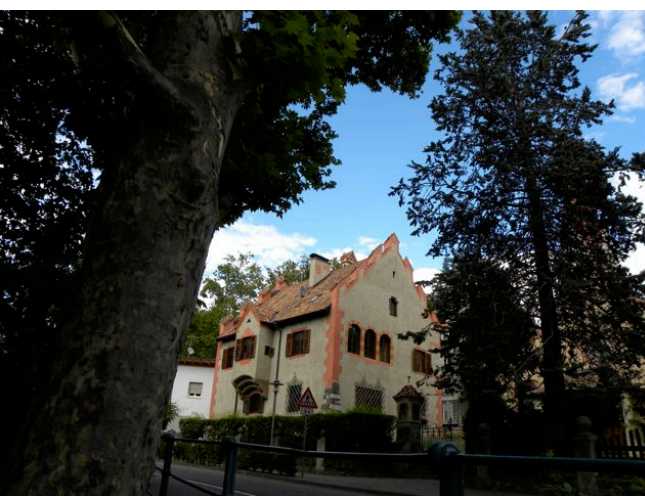

Uiteindelijk besloten Chris en ik maar naar Meran te rijden, Charlotte en Ward bleven op de boerderij een DVD zien, toch wel handig zo'n laptop meenemen op vakantie.

Omdat we toch van plan waren om bij Mösl te gaan eten parkeerden we de auto alvast op "hun" parking, tijdelijk mochten ze profiteren van de leegstand van een studentenhuis en de ruimte rond het gebouw daar waar mogelijk gebruiken als parking.

In al de jaren dat we Hafling als onze vakantiebestemming hebben, bezochten we elke keer wel een paar keer deze kuurstad, het was net of sommige gebouwen ons nooit eerder waren opgevallen

Nadat we enkele uurtjes rondgeslenterd hadden door de winkelstraten belden we Charlotte op om te vragen of ze met de bus van Hafling naar de Post in Merana wilden komen, daar zouden we elkaar zien en bij Mösl gaan eten.

Pizzeria - Restaurant Mösl waar het altijd vol huis is, en waar men heel goed kan eten.

Er is een grote keuze aan pizza's die hier wel erg groot zijn, maar ook voor andere gerechten kan men hier terecht, de bediening is er supersnel en vriendelijk.

Ward en Charlotte hadden een voorkeur voor pizza, Chris en ikzelf wisten ook de andere schotels en gerechten wel te waarderen

Zo rond 18u vertrokken we terug naar het Tratterhof, hopelijk zal het weer morgen beter zijn.

woensdag 8 juli

Schnalstal : Pfossental

Kompass 043

's Morgens was het beter, de laatste wolken moesten plaatsmaken voor blauwe lucht, de weersvoorspellingen waren goed dus wilden Charlotte en Ward weer zwemmen, en ik moest weer een bestemming uitzoeken om te wandelen.

Er werd getwijfeld tussen het Ultental en het Pfossental, een zijdal van het Schnalstal.

Het Ultental was voor ons nog relatief onbekend, en we wisten ook niet zo direct een uitstap naar daar te combineren met een zwembad voor de kids.

Naturns en het Pfossental was wel een goede combinatie, en ofschoon we al meermaals in het Pfossental waren kozen we toch een wandeling richting Stettinerhütte gelegen op grote hoogte achteraan het Pfossental.

Als we de betaalparking aan de Vorderkaser naderden was het aanschuiven geblazen, we waren niet de enigen die gekozen hadden voor een wandeling in het Pfossental.

Nog nooit waren we "zo vroeg" (10u30) hier, maar of dat vroeg genoeg was om de Stettiner Hütte te bereiken betwijfelde ik

Tot aan het Eishof waren er voor ons niet veel geheimen, de Rableid Alm, de Mitterkaser, en het Eishof hadden we al meermaals bezocht, veel verder waren we echter nog niet geraakt, opkomend regenweer had ons al dikwijls doen terugkeren, tot dus ver was ook de Stettiner Hütte onbereikbaar gebleven.

Vanaf het Eishof veranderde de omgeving, ze werd ruiger, wilder, en het zicht op de besneeuwde bergen steeds mooier. Steenhopen 'Stoanerne Mandeln' genoemd, op vele plaatsen "gebouwd" door toeristen, spelende kinderen, zijn een nabootsing van de beroemde "Stoanerne Mandeln" gekend uit het Sarntal.

Stilaan verdwenen ook de bomen en bleef er alleen nog alpiene plantengroei over, gras, Alpenrosen en Alpenbloemen, bergriviertjes, al dan niet besneeuwde bergflanken en toppen, een een blauwe lucht met mooie witte wolken maakten het plaatje volledig.

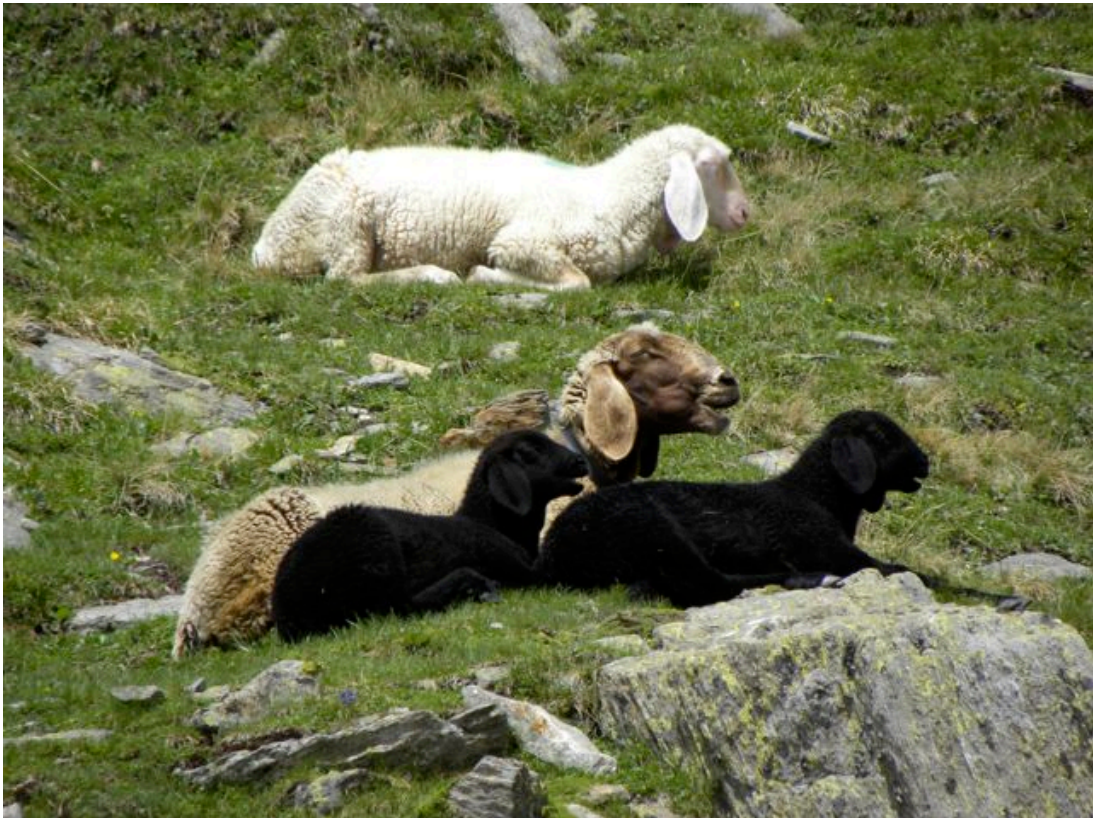
Hoe hoger we gingen, des te frisser werd het, een soort schapen zoals wij ze bij ons niet kennen had daar weinig last van. Ze stonden te grazen of lagen te herkauwen tussen de rotsen.

Chris had het hier duidelijk niet echt warm

Welk schapenras dit was, ik weet het niet, maar ze hadden wollen vesten aan in allerlei kleuren

Dit was mijn persoonlijke favoriet

De wandelweg was intussen een smal stenen paadje geworden dat ons in zigzagvorm naar een soort plateau leidde waar nog tamelijk veel sneeuw lag, volgens enkele wandelaars die we hier tegenkwamen was de Stettiner Hütte nog een heel eind verder, ook dit jaar zouden we deze hut dus niet bereiken dat was ons duidelijk.

We stapten nog tot in de buurt een watervalletje en hielden het dan voor bekeken, nog vlug een korte pauze voor een picknick en dan terug naar beneden, hoe dat zou gaan met Chris haar hielprobleem was nog af te wachten, tot hierboven had ze nog niet te veel problemen gehad, die kwamen meestal opsteken tijdens het naar beneden gaan.

Hierboven op het plateau kon je foto's blijven nemen, de hele rondblik was ongelooflijk mooi

kabelende berggrivertjes die peuzelden aan de sneeuw , en mooi gekleurde rotsen

Mooie felblauwe bloempjes en overal mooi gekleurde rotsen

Sneeuwrestanten : zie de sneeuwdikte

mooie koe ... deze heeft ze wel toch een hel ander zicht

Klein boos schaapje of is het een rammetje

Haflinger nabij het Eishof

Het Eishof, sommigen zeggen ook de Eishöfe

Tijdens het naar beneden gaan, werd het ons duidelijk dat we de afspraak met Charlotte en Ward niet konden nakomen, 18u was gezegd, toen hadden we nog een heel eindje te stappen tot aan de parking, en onze beide GSM's waren plat, we konden dus Charlotte niet verwittigen dat we later zouden zijn.

Eindelijk !!!! Eindelijk zagen we de gebouwen van de Vorderkäser, nog even volhouden Chris Chris had op het einde van deze wandeling serieus last van haar voeten (hielspoor)

Het was 18u45 als we van de parking wegreden want ik had nog een consumatie te goed die gekoppeld was aan het parkeerticket dat we 's morgens gekregen hadden. Zo snel als mogelijk was reden we naar het zwembad van Naturns, om de twee zwemmers op te pikken die natuurlijk al enkele SMS-jes verstuurd hadden naar onze platte GSM's. Tegenover een tankstation ergens tussen Naturns en Partschins hebben we goed gegeten in Pizzeria-restaurant Caregnato, ook de bediening was er vlot en de mensen waren ook heel vriendelijk, een adresje om te onthouden.

't Zal zo rond 21u geweest zijn als we aankwamen op het Tratterhof, wel met een spijtig gevoel dat we nog altijd die Stettiner Hütte niet gezien hadden, wel in de wetenschap dat dit mogelijk moest zijn maar dan zouden we wel zo rond 9u ten laatste op de parkeerplaats aan de Vorderkaser moeten kunnen vertrekken.

Er werden weer een hele reeks mooie foto's aan de reeks vakantiefoto's toegevoegd zodat we later als we thuis waren nog dikwijls zouden kunnen nagenieten van deze mooie wandeling in het Pfoessental.

donderdag 9 juli Fietsen van Mals naar Naturns

Ook vandaag beloofde het weer een bijzonder dag te worden, niet alleen door het mooie weer, maar ook door een bijzondere activiteit die we gingen doen, voor de allereerste keer zouden we gaan fietsen.

Charlotte en Ward hadden echt wel geluk want zij mochten weer gaan zwemmen, voor de laatste keer deze vakantie, ze werden weer naar het zwembad van Schenna gebracht, en wij reden naar Naturns, daar in de omgeving van het station parkeerden we onze auto aan het sportterrein en in het station probeerden we aan de ticketautomaat een treinticket voor twee personen naar Mals te bekommen.

Die verdomde machine weigerde gewoon om onze biljetten aan te nemen, meer als vijf pogingen en nog steeds geen ticket terwijl het bij de anderen soms wel lukte. Misschien kon je ook een ticket kopen op de trein was voor anderen bij wie het ook niet wou lukken het alternatief.

Het probleem aan de automaat zou blijven bestaan als niet iemand het initiatief nam om dit aan iemand te melden. Ik sprak daarom de servicedienst aan die de fietsen van het ene station naar het andere brengt.

De bestuurder van deze minibus bood onmiddellijk aan ons per auto naar Mals te brengen zodat we alsnog onze fietstocht konden afwerken; Onderweg meldde hij vrijwel onmiddellijk de problemen aan iemand van de Vinschger Bahn, en vertrouwde ons toe dat er wel meer problemen waren met de treintickets.

Na een tussenstop in Schlanders waar er een aantal fietsen werden opgeladen kwamen we dan uiteindelijk aan in Mals, nadat we de service dienst betaald hadden voor het transport naar Mals (prijs van het ticket voor twee personen) en de nodige formaliteiten om een fiets te bekommen stonden we dan eindelijk startklaar om 12u15.

De trip van Mals naar Naturns werd door de chauffeur van de servicedienst ingeschat op zo'n 40 à 45 km, dat was dus wel haalbaar. Eerst een stukje over de gewone wegen naar en door het oude stadje Glurns en was het steeds de bruine bordjes Radweg Meran volgend zalig fietsen over prachtig aangelegde fietspaden weg van alle drukte, maar soms ook wel over de daar zogenoemde "Schrotterwege" te vergelijken met een soort groffe dolomiet paden, waar overigens ook goed op te fietsen was, op enkele plaatsen tijdens enkele afdalingen moest je wel oppassen voor enkele diepere remsporen, daar moest je je stuur wel goed vasthouden.

In het centrum van Glurns

één der stadspoorten van Glurns

Schitterende fietswegen, heel goed onderhouden

of de zogenaamde “Schrotterwegen” soms wel wat gevaarlijk

Hier konden we even verpozen en het vochtgehalte weer op peil brengen, en dan verder

Al fietsend was het genieten van de omgeving, dikwijls werd ook de loop van de rivier de Etsch gevolgd, of fietsen we door een natuurgebied, door de fruitbomen, door enkele kleine dorpjes waar op verschillende plaatsen de mogelijkheid was om iets te drinken of een hapje te eten.

Aan de korte schaduw kun je zien dat het best wel warm was tijdens onze fietstocht

Onderweg gezien dit kantoorgebouw met een wel heel speciale vormgeving
De reuzengrote transparante wereldbol trok eveneens mijn aandacht

Fietsen tussen de hoger gelegen rijweg en de Etsch, we waren bijna in Kastelbell

Op sommige plaatsen was het niet echt duidelijk of nu linksaf dan wel rechtsaf moesten, probleem waar meerdere fietsers last van hadden, enkele wegwijzers lagen op de grond of ontbraken gewoon, dan was er Chris die ons weer de juiste weg toonde. Die dag stond er ook behoorlijk wat wind, die in combinatie met de zon en het zweet wel zorgde voor een kleurtje op gezicht, armen en benen, een paar maal zagen we de trein van de Vinschger Bahn langs zoeven.

Onder een met witte wolken versierde hemel fietsten we verder, vooral de fietswegen in de omgeving van Kastelbell en Staben waren echte juweeltjes om over te fietsen. Deze schitterende fietspaden konden een beetje zadelpijn echter niet voorkomen, voor volgend jaar moest een echte fietsbroek zeker in de bagage zitten.

Het kasteel van Kastelbell

trein in aantocht : De Vinschger Bahn

Onderweg gezien

Stropoppen uit bij ons lang vervlogen tijden nabij de ruïnes van een nu beschermd monument

De fietspaden zijn hier zo goed dat ze ook bij rollerskaters heel geliefd schijnen te zijn

Nog een ontmoeting met de gekleurde treinstellen van de Vinschger Bahn.

Een ritje met deze trein ging dus niet door omdat de treinticketautomaat onze EURO's niet wilde aannemen

Zo kwamen we dan terug aan in Naturns, waar we ergens een wegwijzer gemist moeten hebben, via de gewone wegen die niet zo erg voorzien waren om op te fietsen. bereikten Omstreeks 16u30 bereikten we het station van Naturns waar we onze fietsen en helmen mochten afgeven. Ook hier heb ik nog even het ontbreken van wegwijzers op enkele cruciale plekken gemeld, benieuwd of hieraan gevolg gegeven zal worden.

Nadien gingen we nog even op verkenning in Naturns, winkels kijken kun je het ook noemen, dan was het weer stilaan tijd om terug naar Schenna te rijden, daar werden Charlotte en Ward opgehaald en dan reden we naar Meran.

In Meran gingen we een laatste keer eten in ons vertrouwde Pizzeria-restaurant Mösl. We namen daar plaats op het terras buiten, daar zocht Charlotte vrijwel onmiddellijk contact met een hond die daar lag, als deze hond dan aanstalten maakte om naar Charlotte toe te komen, vond een dame het nodig zich hiervoor te verontschuldigen, als ik haar dan uitlegde dat Charlotte de hond zelf aangespoord had om wat dichterbij te komen, vertrouwde de dame me toe dat ze die dag haar man begraven had en dat ze het fijn vond dat Charlotte haar hond wat aandacht wilde geven want zo zei ze dat had haar hond wel gemist de voorbije dagen.

Er werd nog een heel gesprek gevoerd met deze overigens nette vriendelijke dame die overigens behalve Italiaans en Duits ook Engels, Frans en Arabisch sprak.

Met Charlotte en Ward werd dus Engels gesproken, met mij Duit en wat Italiaans.

Soms had ik het gevoel dat niet alleen de hond om wat aandacht vroeg, maar dat ook de dame zelf wat aandacht wilde, je man verliezen is erg, maar je de dag van de begrafenis al in gezelschap van een andere man vertonen in een zaak waar zoveel volk komt ...

Enfin die dame moet natuurlijk ook eten, en bij de pakken blijven zitten is natuurlijk ook geen optie, voor haar was er geen andere keuze als vooruit kijken en proberen er het beste van te maken samen met haar hond die ze niet kon missen.

Rond 20u waren we weer thuis, en daar op het balkon werd pas goed duidelijk dat de zon in combinatie met de wind hun uitwerking niet gemist hadden.

Ook de beelden van deze dag werden opgenomen in het foto-archief van deze vakantie

vrijdag 10 juli

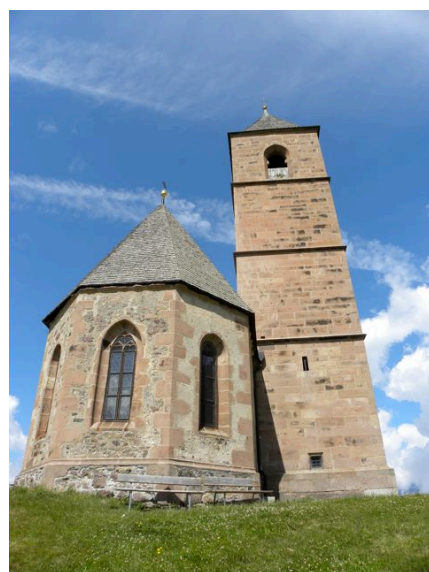
Hafling een lieflijk dorpje nabij Meran

Vandaag was het de laatste dag van ons verblijf in Hafling, vrijdag betekent ook wekelijkse markt in Meran nabij het station, wij hadden het twee jaar geleden al gezien maar Charlotte wilde absoluut naar de markt met Ward.

Met hun tweetjes namen ze de bus naar Meran, Chris en ik gingen nog even naar de MPreis winkel voor wat inkopen, nadien reden we terug richting Hafling, na een korte tussenstop ergens in Sinich brachten we in Hafling een bezoekje aan de Kerk van St.Katrein, vanaf de heuvel waarop dit kerkje staat had je een mooi zicht op de stad waar Charlotte en Ward nu ergens rondliepen.

Het mooi gelegen kerkje van St.Katrein

Vervolgens reden we naar het Tratterhof en na een korte pauze besloten we de omgeving van het Tratterhof nog eens nader te gaan bekijken, vooral enkele boerderijen, de manier waarop de stallen en schuren gebouwd werden en de nieuwbouw van Hafling Dorf kwamen aan bod. Wat zou zo'n huis hier kosten dat vroeg ik me af, de laatste jaren was dit deel van Hafling serieus uitgebreid, een nieuwe woning moest dus toch betaalbaar zijn.

Typisch panorama in Hafling

Boerenkar gevuld met bloemen

De nieuwbouw in Hafling Dorf

Vooran rechts de brandweerkazerne, en in hetzelfde gebouw het gemeentehuis
Achter dit gebouw de uitbreiding van Hafling Dorf, met nieuwe straten en natuurlijk
ook de splinternieuwe woningen, welk de prijs was kon ik niet achterhalen.

De kerk met het kerkhof waren de volgende in de rij, op het kerkhof aangelegd rondom de kerk vonden we nog wel het graf van de man van Anna ,Aloïs Reiterer terug die in 2002 op amper 54 jarige leeftijd aan een ongeneeslijke spierziekte ALS overleed.

Het graf van "Mutti" de oude moeder van Aloïs vonden we echter niet meer, zelfs de 84-jarige Pfarrer scheen plots aan geheugenverlies te lijden want hij kon ons niet verder helpen. Anna wist ons later op de dag te vertellen dat he graf van Mutti verplaatst werd bij de bouw van nieuwe rouwkapel, Mutti's graf bevindt zich nu op het nieuwe gedeelte. Ook dit kerkhof was net zoals in Vöran mooi versierd met bloemen in allerlei mooie kleuren.

Op de parkeerplaats werden Charlotte en Ward opgewacht door Chris terwijl ik al doorging naar het Tratterhof.

Na de picknick, die we per uitzondering in het Tratterhof hielden, was er tijd voor een korte rustpauze, maar al vlug sloeg de verveling toe en trok ik er op mijn eentje op uit voor een langere wandeling in de omgeving.

Aanvankelijk richting Wurzeralm stappend, maar dan later richting Leadner Alm viel vooral de rust en de stilte op, alles was hier al jaren onveranderd, alleen in de buurt van de Leadner Alm was een klein meertje aangelegd, een natuurmonument, ook de Leadner Alm lag er bij zoals we hem altijd gekend hadden.

Via de gebruikelijke weg keerde ik dan terug naar huis, onderweg passeerde ik nog verscholen achter de bomen de weide van de familie Reiterer waar ze een deel van hun koeien hebben lopen, zo rond 17u30 arriveerde ik dan aan het Tratterhof.

Dit was dan ook meteen de laatste wandeling van deze vakantie, we gingen nog een laatste keer eten in Hotel Restaurant Sonnenheim in Hafling Oberdorf, en dan zat de vakantie erop.

's Avond werden nog een laatste keer de foto's van de dag overgezet naar de laptop, er werd nog wat bagage voor de terugreis in orde gebracht en dan was het slaaptijd.

Zaterdag 11 juli De dag van de terugreis

Vandaag de zwaarste dag van deze vakantie, de dag van de terugreis;

Om 7u waren we al aan het winkeltje in Vöran voor de laatste inkopen, doordat we de MPreis winkel ontdekt hadden waren we hier niet zo dikwijls als de voorbije jaren maar voor sommige dingen kwamen we toch naar hier.

Nadat we hier tot volgend jaar gezegd hadden waren we nog ruim op tijd voor ons ontbijt, Anna had zoals steeds voor een thermos sterke koffie gezorgd om mee te nemen, er werd nog afscheid genomen van een vriendelijke al wat oudere gast die zei volgend jaar ook terug te komen en dan was het inladen geblazen, alles werd op z'n plaats in de auto gezet en na afscheid genomen te hebben van Anna vertrokken we om 9u 40 met bestemming Begië.

In Italië was het stralend weer tot aan de Oostenrijkse grens, in Oostenrijk regen, slecht weer, en in Duitsland aanvankelijk ook slecht met af en toe regen, behalve de traditionele verkeersdrukte om de tol te betalen voor het gebruik van de A22 Brenner Autobahn nabij Sterzing, sen aan de Europabrucke verliep de terugreis heel vlot.

De noodzakelijke tussenstops om wat te rusten en te eten inbegrepen waren we net iets meer als 12u onderweg, om 22u konden we Ward thuis afzetten,

Voor Ward een blij weerzien met zijn ouders die uiteraard heel benieuwd waren hoe hun zoon zich gedragen had. Na een klein half uurtje babbelen werd het stilaan tijd om naar de Schaepsvonderlaan te rijden, er zaten er daar een paar ongeduldig te wachten op onze thuiskomst, dochters en de honden Euki en Inuk die instinctief wisten dat we vanavond thuis zouden komen.

Om 22u30 waren we thuis, en was er een blij weerzien met de dochters en de honden, vlug werd nog de bagage uitgeladen en dan was de vakantie voorbij, een van de betere.

Nabeschouwing

Ondanks het feit dat er verschillende “zwaardere” wandelingen uit het oorspronkelijk programma werden geschrapt waren de wandelingen die we wel deden, mede door de volharding van Chris om de pijn als gevolg van haar hielspoor aan beide voeten te verbijten, ruim voldoende om van deze vakantie een van de betere vakanties van de laatste jaren te maken.

De voorbereiding en al het opzoekingswerk zijn zeker geen verloren moeite, hopelijk gaat het met Chris haar hielen de goede kant uit kunnen we van deze wandelingen volgend jaar genieten.

Zou dit de laatste keer geweest zijn dat we op het Tratterhof te gast waren ?

Voor ons vertrek heb ik hier zeker meer dan eens aan gedacht, maar ondanks de soms verre afstanden blijft het toch een ideale uitvalsbasis voor uitstappen in alle richtingen. De gastvrijheid, de bezorgdheid, en het eten van Anna, het thuisgevoel op het Tratterhof en de rust van de omgeving zorgden er ook dit jaar weer voor dat het verlangen om terug te keren groter is dan de onzekerheden die een eventuele nieuwe bestemming zeker zouden oproepen.

Dus, dit was NIET de laatste keer dat we naar het Tratterhof in Hafling zouden gaan.

Andere vaststelling was dat Chris de eerste week zonder problemen kan genieten van ons verblijf in de bergen maar na die eerste week begint ze al aan de terugreis te denken, voor haar zou één week volstaan, mijn tegenargument is dat slechts één week te weinig is gezien de lange afstand die we moeten rijden.

Misschien zijn twee korte vakanties van een week een mogelijkheid voor in de toekomst.

De keuze om Charlotte iemand te laten meenemen was ook een goede keuze, Ward was heel gemakkelijk in de omgang, er waren nooit problemen, en juist omdat Ward mee was had ook Charlotte wel een leuke vakantie.

We hadden wel geluk met het weer zodat ze dikwijls ergens aan een zwembad waren en voor die keren dat ze mee gingen wandelen waren er geen problemen, ze begrepen wel dat ze niet de hele vakantie aan het water moesten liggen luieren maar dat ze ook eens hun benen moesten strekken en proberen te genieten van het mooie van de bergwereld en de natuur

Zo waren zij met hun tweetjes tevreden en zo ook waren wij met ons tweetjes tevreden, dat betekent iedereen tevreden.

Na een geslaagde vakantie zoals deze, kan ik niet anders dan nu al vol verlangen uitkijken naar volgend jaar, het aftellen is al begonnen, nog 352 dagen, nog 351 dagen, nog 350 dagen ...

Pieter